

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๓๕ วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๓

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ
www.Dlitemag.com

...เจ้าเกิดในแดนดินถิ่นพุทธศาสนา
แต่มีอาจารย์ธรรมะพิสดาร
ข้าฯ มีบุญหนุนให้เกิดเป็นมนุษย์
จะพากเพียรเพื่ออภิมุข...มีพ่อท้อ

ภาพปกโดย สมณพ. พระวิมลวิสุทธาภรณ์
กิตติคุณาภรณ์ จันทบุรี

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๓๕ อีกไกลแค่ไหนกว่าจะถึง?	3
สารสองใจ ปราบความเพียร.....	8
โหร (ไม่) คาใจ เร้นรัก.....	10
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ : ทรمانกาย ทำลายกิเลส.....	13
ดั่งตถุณวิสัยนา ควรดูกายหรือดูจิต	17
จุดหมายปลายทาง โกงงบประมาณ โกงภาษี โกงใคร	19
ดั่งตถุณพจนา ๑๖.....	22
เข้าครัว ชำเย็น.....	23
บทความรัก เพราะ...เราไม่เท่ากัน	27
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ๓๐	30

ฉบับที่ ๓๕ อีกไกลแค่ไหนกว่าจะถึง?

เมื่อไหร่จะถึงเสียที?

เรามาถึงไหนแล้ว?

ใกล้จะถึงหรือยัง?

ตอนคุณเดินทางไกล

เห็นเส้นทางคดเคี้ยวยืดยาวเบื้องหน้า

คงเคยเกิดอารมณ์อยากถามประมาณนั้นมาบ้าง

ตอนคุณทำงานหนักเหนื่อย

ในราตรีที่ยืดยาว เพื่อเร่งงานให้เสร็จทันกำหนด

ก็คงมีหลายขณะที่คิดถึงตัวเอง

ไม่ต่างจากอยู่ระหว่างเดินทางไกล

ชาวพุทธที่เข้าใจว่า "พุทธ" คืออะไรนั้นมีน้อย

เพราะโอกาสที่จะเจอครูสอนให้รู้จัก "พุทธ" นั้นไม่มาก

พุทธแท้คือจิตตื่นจากโมหะหลับหลงมึนซึม
พุทธแท้คือจิตรู้ว่ากายใจไม่เที่ยง ไม่ใช่เรา
พุทธแท้คือจิตเบิกบานจากการผลาญเชื้อกิเลสได้สิ้นเชิง

คนที่เข้าใจอย่างนี้
และนำคำว่า "พุทธ" มาเป็นตัวตั้งของชีวิต
หาทางทำชีวิตให้เป็น "พุทธ" นั้น นับได้สักกี่คนในโลก

ในจำนวนคนน้อยเท่านั้น
พร้อมจะตั้งตัวมองทุกสิ่งออกมาจากจิตแบบพุทธ
กล่าวคือ ขณะใดรู้สึกถึงความไม่เป็นพุทธ
เต็มไปด้วยความจ้องจะเอาของคนอื่น
จิตใจกระสับกระส่ายเร้าร้อน เกรี้ยวโกรธ คิดเบียดเบียนบีฑา
ก็จะทราบว่าได้เดินอยู่ผิดทางพุทธ
หรือเกิดคำถามเทียบวัดกับตนเองในวันวาร
ว่าเรามาถึงไหนแล้ว? อีกไกลแค่ไหนกว่าจะถึง?

บางคนถามด้วยความท้อ
บางคนถามด้วยความถอดใจ
ทว่าบางคนก็ถามอย่างมีความหวัง
อย่างน้อยที่สุดก็ถาม
จะตัน จะกลาง จะปลาย ก็เรียกว่าอยู่บนทาง
ไม่ได้ออกนอกทาง และมั่นใจว่าไม่ได้อยู่บนทางลงเหว

แต่เมื่อคำว่า "พุทธ" ไม่อยู่ในใจ
ไม่มีการเอา "พุทธ" มาเป็นตัวตั้งของชีวิตจิตใจ
ก็อาจมีเพียงความเชื่อว่าตนเป็นพุทธ
เคลือบอยู่บางๆที่ชั้นนอกสุดของความรู้สึก
ทำอย่างไร ตามใจกิเลสแค่ไหน
ก็ยังรู้สึกว่าตนเป็นพุทธได้อยู่นั่นเอง

แค่เชื่อว่าเป็นพุทธ ไม่แน่ว่าเป็นพุทธ
เหมือนดังที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่า
ท่านไม่เรียกใครเป็นภิกษุเพียงด้วยการห่มผ้าเหลือง

การงานที่ทำ ทุกคำที่พูด
ตลอดจนความคิดความอ่านทั้งหมด
หากสอดคล้องกับความเป็นพุทธแล้ว
เราจะมีกิริยาที่งดงามเยี่ยงพุทธเสมอ
และนั่นเองคือเครื่องชี้ชัดว่าเป็นพุทธ

ตื่นนอนอย่างพุทธ
กราบอย่างพุทธ
เดินอย่างพุทธ
ขับรถอย่างพุทธ
สนุกร่าเริงอย่างพุทธ
เปื้อนนายหุดหู่อย่างพุทธ
มีเรื่องอย่างพุทธ
หมดเรื่องอย่างพุทธ

ทุกอย่างที่อยู่ในชีวิตประจำวัน
จะแสดงความเป็นพุทธทั้งหมด
แม้ภายนอกคนอื่นดูไม่ออก
ก็รู้สึกได้จากภายในตนอยู่คนเดียว
เพราะพุทธแท้จะรวมลงชี้ไป
ที่ใจอันสงบเจียบจากความวอกวนฟุ้งซ่าน
สว่างโพลงด้วยความผ่องแผ้วบริสุทธิ์หมดจด

ความเป็นพุทธนั้น
เมื่อเข้าถึงเป็นปกติแล้ว
ก็เหมือนน้ำพุศักดิ์สิทธิ์แห่งความชื่นบาน
ทุกคนต่างเรียกหาอย่างกระหายหิว
ไม่ต่างจากหมู่คนที่คลาคล่ำ
ล้นหลกคึกคักกลางทะเลทราย
และต่างก็มองไปข้างหน้าอย่างไม่รู้
ว่าเมื่อใดจะลุลถึงน้ำพุศักดิ์สิทธิ์นั้น

เสียดายน้อยคนที่รู้
เสียดายน้อยคนที่สอน
ว่าจะเทียบระยะห่างจากความเป็นพุทธได้อย่างไร

และต้องเดินทางไปตามทิศไหนกันแน่

ดังตฤณ

กันยายน ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

เราทุกคนต่างค้นหาทางหนีทุกข์ด้วยวิธีต่างๆ

แต่ก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่า ความเพียรเท่านั้น ที่จะพาเราไปสู่ความดับทุกข์ที่แท้จริงได้

คอลัมน์ "สารส่องใจ" ฉบับนี้

ขออัญเชิญพระธรรมเทศนาของ "พระอาจารย์อัครเดช ธีรจิตโต (ตัน)"

วัดบุญญาวาส จ.ชลบุรี

มาเป็นกำลังใจแก่ทุกท่าน ในตอน "ปรารภความเพียร" ค่ะ (^/\^)

คอลัมน์ "จุดหมายปลายทาง" ฉบับนี้

"คุณงดงาม" มาพร้อมคำถามที่เป็นข้อกังขาของใครหลายคน

วันนี้จะได้พบคำตอบแล้วนะคะ

ในตอน "โง่งบนประมาณ โง่งภาษี โง่งใคร" ค่ะ

แค่ได้ยินคำว่า 'รักซ้อน' ก็ทำให้นึกถึงความยุ่งเหยิงยากจะแก้ไข

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

ตามไปดู "คุณ Aims Astro" หาทางออกให้ลูกค้าสาวที่กำลังมีรักซ้อน

ในตอน "เร้นรัก" ค่ะ

เจออะเจอะกันที่ไร ก็นำพาความเย็นมาสู่คุณผู้อ่านเสมอ

ฉบับนี้ก็เช่นเดียวกัน

พบกับ "คุณหมอฟิมพการัง" ได้ที่คอลัมน์ "เข้าครัว"

ในตอน "ซาเย็น" ค่ะ ^_^

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

เนื่องในวันมหิดล ๒๔ กันยายน

โรงพยาบาลมหาราชนคร จังหวัดเชียงใหม่

ขอเชิญร่วมบริจาคสนับสนุนสร้างห้อง ICU

เพื่อผู้ป่วยวิกฤติยากไร้ในภาคเหนือ

ผู้สนใจ สามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้คะ

<http://www.dailynews.co.th/newstartpage/index.cfm?page=content&categoryId=486&contentId=92789>

ปรารภความเพียร

พระอาจารย์อัครเดช อธิจิตโต (ตัน)

วัดบุญญาวาส อ.บ่อทอง จ.ชลบุรี

การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนั้น
เราเกิดแล้วตายมานับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว
ความสุขทั้งหลายซึ่งเราเคยได้รับ หรือความทุกข์ทั้งหลายที่เราเคยได้รับก็ตาม
ไม่เห็นมีสิ่งใดที่จะทำให้จิตใจของเรานั้น มีความสุขที่แท้จริงขึ้นมาบ้างเลย
พยายามใช้สติปัญญาสนใจของเรานั้น ให้เห็นความทุกข์
ในแต่ละภพแต่ละชาติ แห่งการเวียนว่ายตายเกิด
ไม่ว่าจะอยู่ในภพชาติไหน หรือไม่ว่าจะอยู่ในภูมิไหน
ภูมิของนรก เปเรต อสุรกาย สัตว์ดิรัจฉาน หรือมนุษย์ เทวดา พรหม
ล้วนมีความทุกข์ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
ถ้ายังมามีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารอีก
เพราะฉะนั้นชาตินี้ เราจะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อบำเพ็ญปฏิบัติเพื่อความดับความทุกข์ในจิตใจของเรา
หรือเพื่อให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน ให้เกิดขึ้นภายในใจของเรา
เราจะไม่ท้อถอย จะบำเพ็ญปฏิบัติทำความเพียรไป ตลอดชีวิตของเรา

ถ้าเราทุกคนมีความตั้งใจจริงเช่นนี้ อยู่ภายในจิตใจของเรา
ก็จะทำให้จิตใจของเรา เกิดความศรัทธาในการปรารภความเพียรอยู่ทุกๆ วัน
เมื่อเราทำความเพียรทุกๆ วัน สมาธิก็ย่อมเกิดขึ้น ปัญญา ก็ย่อมเกิดขึ้น
ในการที่จะต่อสู้กับกิเลส ซึ่งมีอยู่ภายในใจของเรา
กิเลส นั้นไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ วัตถุธาตุทั้งหลาย หรืออยู่ที่เพื่อนศาสนิกของเรา
อยู่ที่ใจของแต่ละบุคคลนี่แหละ กิเลส นั้นครอบงำจิตใจของเราอยู่
ถ้าจิตใจของเรา นั้นตกเป็นทาสของกิเลส
ไม่ใช้สติปัญญาที่จะต่อสู้เอาชนะกิเลสภายในใจของเราแล้ว
เราก็เป็นผู้แพ้อยู่ร่ำไป เหมือนอยู่ในคุก เหมือนอยู่ในตาราง ที่คุมขัง
จิตใจของเรา นั้นไม่เป็นอิสระ ไม่มีความสุข ไม่มีความสบาย
เพราะถูกกิเลสครอบงำจิตใจของเราอยู่
ขังจิตใจของเรา นั้นให้อยู่ในแต่ละภพแต่ละภูมิ

เพราะฉะนั้นเราต้องใช้สติปัญญา ที่จะต่อสู้เอาชนะกิเลสให้ได้

บางครั้งเราประพฤติปฏิบัติ อยู่ในศีล ในสมาธิ ในปัญญา
ถือเป็นมรรคคือทางดำเนินไป เพื่อที่จะละกิเลสภายในจิตใจของเรา
กิเลสก็มีอุปมาปัญญาในการที่จะทำลายจิตใจของเรานั้น
ให้ท้อถอยในการประพฤติการปฏิบัติภาวนา
แต่ต้องมีสติเตือนใจของเราอยู่เสมอ
บางครั้งเราอาจจะรู้สึกขี้เกียจทำความเพียร
หรือท้อถอยในการทำความเพียรก็ตาม
ก็ให้มีสติสอนใจตัวเราเองอยู่เสมอว่า
ถ้าเรามีกำลังใจขึ้นมาเมื่อไหร่ พักผ่อนทางร่างกายเพียงพอแล้ว
เราก็จะประพฤติปฏิบัติภาวนา ต่อสู้กับกิเลสต่อไป
ไม่ใช่ทำให้กิเลสนั้นทำลายจิตใจของเรา
เหมือนกับนกมวญ ถ้าถูกเขาขกทีหนึ่ง เราต้องขกคืนสามที ถึงจะเอาชนะศัตรูได้
กิเลสก็เหมือนกัน บางครั้งวันนี้เราแพ้กิเลส
แต่ให้เรามีสติมีปัญญา หักห้ามกิเลสภายในจิตใจของเราว่า
เราจะชนะกิเลสให้ได้ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง
ไม่ใช่ว่าถูกกิเลสขกเราอยู่เรื่อย หรือเอาชนะจิตใจของเราอยู่เรื่อย
จิตใจของเรานั้นไม่มีกำลังใจที่จะต่อสู้กับกิเลส ถูกกิเลสขกอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นการประพฤติการปฏิบัตินั้น
ต้องมีความมุ่งหวังจริงๆ มีความตั้งใจจริงๆ
ในการที่จะเอาชนะความโลภ ความโกรธ ราคะ ความกำหนัดยินดี
ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสต่างๆ ให้ออกไปจากจิตใจของเรา
พวกเราทุกคนก็ได้ยินได้ฟังกันมามากพอแล้ว
เหลือแต่การที่จะพยายามพัฒนาจิตใจของเรานั้น
ให้มีความอดทน ให้มีความเข้มแข็งภายในใจของเรา
ให้มีสติเกิดขึ้น ด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอๆ
ถ้าเราทำสมาธิ ทำความเพียรทุกๆ วัน โดยไม่ท้อถอย
สมาธิคือความตั้งใจมั่นของจิต ย่อมจะเกิดขึ้น ไม่มากก็น้อย
ถ้าเราทำความเพียรยิ่งๆ ขึ้นไป สมาธิก็ยิ่งเกิดขึ้น สติก็ตั้งมั่นขึ้น
เมื่อสติตั้งมั่นขึ้น สติก็เห็นจิต เห็นอาการของจิต
หรือเห็นอารมณ์ซึ่งเกิดขึ้นภายในจิตใจของเราอยู่เสมอๆ
เมื่อเราเห็นอารมณ์ เห็นกิเลสภายในใจของเรา

เราจึงจะมีอุปมาปัญญาในการที่จะทำลายกิเลสภายในจิตใจของเราได้ 🙏🙏🙏

เร้นรัก

Aims Astro

ถาม – ดิฉันนอกใจสามีค่ะ รู้สึกว่าตัวเองเลวมาก แต่ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเกือบสิบปี สามีทำให้รู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้าที่อยู่บ้านเดียวกัน ส่วนชายคนใหม่ที่เข้ามา เขาทำให้ดิฉันรู้สึกสดชื่นและมีค่า แต่พอพลาดไปแล้วก็ทรมานเพราะความรู้สึกผิด อยากจะเลิกกับคนใหม่แต่ก็โหยหาเหลือเกิน ถ้าคบต่อไปจนมีอะไรกันอีกก็คงจะรังเกียจตัวเองที่สุด จะหย่ากับสามีก็ทำไม่ได้แน่ๆ ตอนนี้สับสนมาก แกรมเล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้อีกด้วย ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปยังไงดีค่ะ

ปัญหานี้เป็นอีกหนึ่งกรณีที่ได้พบบ่อยๆ ค่ะ หลายคู่ใช้ชีวิตคู่กันไปเรื่อยๆ แล้วความหวานก็ลดลง กลายเป็นการอยู่กันตามหน้าที่ แล้วก็กลายเป็นความห่างเหินทั้งทางกายและทางใจในที่สุด เมื่อมีคนใหม่ๆ เข้ามาทำให้แซมซึนสดใส รู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า ในขณะที่คนที่บ้านไม่ได้ทำให้รู้สึกแบบนั้นเลย หลายคู่ลงเอยด้วยการหย่าร้างกันไปเริ่มต้นกับคนใหม่ ซึ่งว่าไปแล้วก็ยังดีกว่าการผัดขิดข้อหาเมด้วยการลักกินขโมยกินแต่ก็ยังอยู่กับคนเก่า หรือที่ร้ายกว่านั้นคือต่างคนต่างมีคู่อยู่แล้ว แล้วก็นัดเจอกันมีสัมพันธ์ลับแบบชั่วคราว นอกจากจะนอกใจคู่ตัวเองแล้ว ยังล่วงละเมิดคู่ของคนอื่นอีกด้วย

ว่ากันว่าเถอะ ดิฉันเองก็เข้าใจความรู้สึกของลูกค้ำหญิงที่นอกใจคู่ครองนะค่ะ เพราะสามีบางคนก็เอาแต่ใจตัวเองจริงๆ ไม่แยแสความรู้สึกของภรรยาเอาเสียเลย ชีวิตคู่เต็มไปด้วยการทะเลาะเบาะแว้งบ้าง จิตซัดบ้าง เคร่งเครียดบ้าง ผู้หญิงซึ่งจริงๆ แล้วต้องการความรักความอบอุ่นจากสามี แต่กลับไม่ได้รับความรู้สึกตรงนั้นมานานแสนนาน พอมีคนใหม่ที่ถูกใจ มาทำให้เธอดูมีค่ามีความสำคัญ ถ้าเป็นคนใจอ่อนอยู่แล้ว ก็คงเปลืองใจไปด้วยได้ไม่ยาก ลูกค้ำบางคนเล่าบอกว่าเพศสัมพันธ์ของคนใหม่ก็ดีกว่ามาก ยิ่งทำให้โหยหา มีความรู้สึกทางเพศกับคนใหม่แต่เบื่อนายสามี (ซึ่งบางทีก็ไม่ได้มีอะไรกันมานานแล้ว) แต่การนอกใจไม่ได้เกิดจากความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียวนะค่ะ หากแต่เพราะคนใหม่ทำให้เธอมีความรู้สึกว่าเป็นที่รัก เป็นที่ต้องการของใครสักคน นั่นต่างหากที่ผู้หญิงโดยทั่วไปที่ไม่ได้เลวโดยกมลสันดานอยากได้ค่ะ

อย่างไรก็ตาม ต้องบอกอย่างชัดเจนว่าผู้ชายที่เข้ามาสัมพันธ์ด้วย ถ้าเขาทราบว่าคุณมีสามีแล้ว แต่ก็ยังเดินหน้าสานสัมพันธ์ต่อไป เขาก็ไม่ใช่คนดีแน่ๆ ค่ะ ไม่ว่าเขาจะทำทาน จะพูดจาดี ภูมิธรรมะ (ซึ่งน่ากลัวมาก และจะทำให้ผู้หญิงเชื่อใจได้ง่ายด้วย มีหลายคนทีพูดและทำที่เหมือนจะมีธรรมะแต่จริงๆ แล้วใจไม่มีธรรมะ ระวังไว้ด้วยค่ะ - -) หรือแม้แต่ไปวัดบ่อยๆ (วัดไม่ได้ติดป้ายห้ามคนศีลไม่ครบเข้านะค่ะ ^^) ไม่ว่าคุณจะคิดว่าเขาดีเลิศล้ำขนาดไหนก็ตาม ที่จริงเสียยิ่งกว่าจริงก็คือ ถ้าเขาตั้งใจยุ่งเมียชาวบ้านแล้วละก็ จัดได้ว่าเป็นคนที่แยคนหนึ่งค่ะ ก็คนดีๆ ที่ไหนจะข้ามเส้นศีลธรรม มาเป็นชาย

รู้จักแล้ว!

ดังเช่นลูกค้าหญิงท่านหนึ่งมีปัญหานี้ ตรวจดวงแล้วก็เห็นว่ากำลังมีรักซ่อนเร้นแบบลึกซึ้ง และเข้าใจว่าคงจะมีเพศสัมพันธ์กับชายคนใหม่ไปแล้ว จึงบอกไปก่อนที่เธอจะเล่าให้ฟังว่า “ถ้าพลาดไปแล้ว ก็ให้มันจบลงตรงนั้น สำนึกผิด แล้วเริ่มต้นใหม่นับจากวันนี้ไป” เธอถามว่าไม่มีหวังที่จะได้อยู่กับคนใหม่เลยหรือ จึงถามลูกค้าไปว่า “แน่ใจหรือว่าเขาโสด เพราะในดวงคุณบอกว่าคนที่คุณไปยุ่งเกี่ยวกับ เขามีพันธะแล้วนะคะ” เธอยอมรับว่าเขามีคู่แล้วแต่กำลังมีปัญหากันอยู่

เนื่องจากได้ยินเรื่องราวของคนอื่นๆ มามาก เลยอยากจะขอย้ำอีกรอบว่า หากชายที่เข้ามาสานสัมพันธ์ไมตรีได้กล่าวอ้างว่ามีคู่แล้ว (ไม่ว่าจะเป็นภรรยาหรือคนรักก็ตามที) แต่มีปัญหากัน ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับมานานแล้ว หนๆ อยู่เพื่อลูก เพื่อหน้าตาทางสังคม เพื่อพ่อแม่ เพื่อหน้าที่บ้าน ฯลฯ อะไรก็ตามแต่ **ทุกๆ เหตุผลแปลความได้เพียงอย่างเดียวว่า “เขามีเจ้าของแล้ว”** ส่วนตัวเราเอง ไม่ว่าสามีจะไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับนานแค่ไหนก็ตาม ตราบใดที่ยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน หรือตกลงกันว่าอนุญาตไปมีคนใหม่ได้ ตราบนั้นก็ไม่พ้นจากการผิดศีล สรุปว่าถ้าอยากจะมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นในขณะที่มีสามีไปด้วย คู่เราและคู่เขาต้องอนุญาต ซึ่งก็ยากมากที่จะได้รับคำอนุญาตจากทั้งสองฝ่ายค่ะ

ลูกค้าถามว่าแล้วควรจะทำอย่างไรต่อไปดี ให้กำลังใจเธอไปว่าต่อให้ทรمانแค่ไหนก็เลิกซะเถอะค่ะ มันเป็นไปไม่ได้ เขาอยากได้คุณแค่เรื่องทางเพศเท่านั้น นี่คือการลักกินขโมยกิน ที่ไม่ได้มีการให้เกียรติอะไรเลย ดังนั้นอย่าเจอกันอีก อดทนหน่อย ช่วงแรกๆ จะทรมานทรมานมาก แต่นานไปจะตัดได้เอง ถ้าคิดถึงเขามากนักให้สวดมนต์บทอิติปิโสฯ ใจจะได้จดจ่ออยู่ที่พระรัตนตรัยแทนการฟุ้งซ่านไปเรื่องอื่น และถ้าไม่พบ ไม่พูด ไม่คิดถึง ไม่มีเพศสัมพันธ์กันอีก ที่สุดก็จะห่างกันไปเอง ถึงแม้คุณจะทำทรมานแค่ไหน ให้ตั้งใจไปเลยว่ายอมตายเพื่อรักษาศีล และถ้าจะตายไปจริงๆ ก็คงมีโอกาสดำไปสู่สุคติภูมิ ในขณะที่ถ้าเกิดตอนที่ศีลขาดทะลุอย่างนี้จะได้ไปอบายภูมิโดยง่ายแน่นอน

กรณีท่านองนี้ก็เข้าใจและเห็นใจลูกค้าที่เจอเรื่องไม่เอาภิรมย์ในบ้านมาตลอดเวลาอันยาวนานนะค่ะ แต่ก็ต้องบอกกันเพื่อประโยชน์อันแท้จริงว่า **กรรมเก่าของเราเองที่ทำให้ต้องมาเจอชีวิตคู่ที่แย่ๆ และในขณะที่เรารับวิบากอยู่พอแรงแล้ว กรรมเก่าก็ยังรารีไม่ลดละ ด้วยการส่งคู่บาปมาให้เราได้ผิดศีลอีก** เรียกว่าหนี้เก่ายังใช้ไม่หมด ก็หาทางให้เราก่อนนี้ใหม่เพิ่มอีก น่ากลัวนะค่ะ แล้วเวลาที่กรรมไม่ดีส่งคนแย่ๆ มาให้ มันก็ฉลาดพอที่จะไม่ให้คุณเห็นในตอนแรกว่ากำลังจะลงนรกแล้วละนะ แต่จะเคลือบยาพิษไว้ด้วยความหวานของน้ำผึ้ง พอกลืนกินลงไป สักพักถึงได้รู้ว่าทุกข์หนักยิ่งกว่าเดิมอีก นี่แหละค่ะความน่ากลัวของกรรม ดังนั้นถ้ารู้อยู่แล้วตัวเองมีกรรมทางนี้ ซึ่งดูได้จากสภาพชีวิตคู่ที่ไม่เป็นสุข ก็อย่าทำกรรมเพิ่มอีกเลยนะค่ะ **ต้องใช้ทุกข์เป็นแรงผลักดันให้พ้นทุกข์ ไม่ใช่ใช้ทุกข์เป็นแรงผลักดันให้ลงนรก (>__<')**

เท่าที่คุยกับลูกค้าหญิงที่มีปัญหาทำนองนี้มา แทบทุกคนรู้สึกผิดค่ะ อยากจะเริ่มต้นใหม่ เลิกอยู่ในสถานะแบบนี้ แต่ไม่รู้จะทำยังไง สับสนมีดมน กลัวความลับรั่วไหล เล่าให้ใครฟังก็ไม่ได้ บางคนเกลียดตัวเอง รู้สึกว่าตัวเองสกปรกเหลือเกิน ทำไมชั่วช้าขนาดนี้ ฯลฯ ทั้งหมดทั้งปวงนั้นชี้ให้เห็นว่าคุณยังมีพื้นที่ของมนธรรมอยู่ในหัวใจนะคะ ไม่ได้เลวร้ายไปหมด ใครที่กำลังเกลียดและรังเกียจตัวเองอยู่ ก็ขอให้มองในแง่ดีบ้างนะคะ

อยากจะบอกกับคนที่พลาดไปแล้วว่า ตัวเราในวันวานมีความรู้ความเข้าใจเพียงเท่านั้น จึงทำบางอย่างที่ไม่ดีลงไป แต่หากในวันนี้รู้แล้วว่าไม่ถูกต้อง ก็คิดสำนึกผิด แล้วกักโทษตัวเอง ไม่ทำผิดซ้ำอีก เริ่มต้นทำสิ่งดีๆ ด้วยการตั้งใจรักษาศีลห้าชั่วชีวิต หัดเจริญสติปัฏฐาน เพื่อความพ้นทุกข์ที่แท้จริง ให้ชีวิตที่ผิดพลาดเป็นเครื่องเตือนใจ ถึงความไม่ปลอดภัยในสังสารวัฏนะคะ ^^

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ : ทรมานกาย ทำลายกิเลส

เทียบธลี

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)

วัดอรัญบรรพต อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย

ภาพจาก <http://www.relicsofbuddha.com/worralapo>

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) เป็นพระสปปญ์ปณโณ

ผู้เป็นศิษย์คนหนึ่งของพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

แต่เดิมนั้นหลวงปู่ได้คิดที่จะเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ แต่คิดที่จะครองเรือนเช่นเดียวกับคนทั่วไป

จนกระทั่งในปีที่มีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ท่านได้พิจารณาถึงความเป็นไปในโลก

ก็พบว่าไม่มีสิ่งใดเป็นแก่นสารในโลกเลย พร้อมทั้งได้ตั้งคำถามต่างๆ นานา กับตนเอง

"เมื่อไรจึงจะได้หยุดได้เลิกจากการทำไร่นาทำสวนเล่า

ใจมันตอบตัวเองว่า ไม่มีทางหยุดได้ ถ้าไม่วางมือหนีไปบวชเสีย

การทำนาทำสวนมีแต่ทุกข์ หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน ตายแล้วก็ไม่ได้อะไร

เอาอะไรติดตัวไปไม่ได้สักอย่าง ตายไปแล้วก็มีแต่ทิ้งไว้บนโลกทั้งหมด"

ในที่สุดท่านจึงได้ออกบวชและได้ปฏิบัติเป็นสงฆ์ในธรรมยุติกนิกาย เมื่อปี ๒๔๗๖ แม้จะมีความตั้งใจที่จะออกบวชเพื่อพ้นทุกข์ แต่ก็ต้องพานพบอุปสรรค อันเป็นเครื่องทดสอบและแสดงถึงความมุ่งมั่นอันน่าชื่นชมของท่านนั่นเอง

เรื่องราวเกิดขึ้นหลังจากที่หลวงปู่เป็นพระสงฆ์ในนิกายธรรมยุตได้ ๒ พรรษา ท่านได้เดินทางพร้อมกับเพื่อนภิกษุอีก ๑ รูป ออกจากถ้ำผาบึง อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดเลย ซึ่งท่านได้พำนักปฏิบัติสมณธรรม มาอยู่ยังสำนักสงฆ์บ้านนาหมี่ อำเภอน้ำโสม จังหวัดอุดรธานี ขณะนั้นตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ อันเป็นวันวิสาขบูชา ญาติโยมจึงมาทำพิธีเวียนเทียนกัน เมื่อได้เวลา หลวงปู่และเพื่อนภิกษุก็ขึ้นไปบนศาลาการเปรียญ กราบพระเสร็จแล้วจึงนั่งลง แล้วก็ขำเลี้อยไปดูญาติโยมที่มากันจนเต็มศาลาการเปรียญนั้น ในทันใดนั้นเอง เหตุการณ์ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้น ซึ่งหลวงปู่เล่าไว้ว่า

"อาตมาเหลือบตาไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ในท่ามกลางฝูงชน ก็เกิดความรักในหญิงคนนั้นทันที ความรักครั้งนี้นับว่ารุนแรงมาก ซึ่งไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลยนับตั้งแต่บวชมา มันตัดผิวตัดหนังจนขนลุกชูซ่า แล้วตัดเนื้อเลยเข้าไปถึงหัวใจ ทำเอาหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ อันก็มีภูฐานที่เจริญเห็นแจ้งมาแต่ถ้ำผาบึง ไม่ทราบว่ามันหายหน้าไปไหนหมด มีแต่รักอย่างเดียวอยู่ในหัวใจเต็มไปหมด"

เมื่อทำพิธีเวียนเทียนเสร็จแล้ว หลวงปู่ได้แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ และสนทนากับญาติโยมตามสมควร

"ปรากฏว่าคืนนั้นทั้งคืนนอนไม่หลับเลย คิดอยากจะสึกไปแต่งงานกับหญิงสาวคนนั้นอย่างเดียว แต่ก็สึกไม่ลง เพราะบางครั้งก็นึกถึงก็มีภูฐานได้อยู่บ้าง"

ในวันต่อมาเมื่อฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงชวนเพื่อนภิกษุเดินทางออกจากสำนักแห่งนั้น พร้อมทั้งเล่าเรื่องราวให้ฟังทั้งหมดว่า *"ถ้าขึ้นอยู่ในที่นั่นต่อไปอีก มีหวังได้สึกแน่ๆ"* เมื่อกลับมาถึงตำบลบ้านหม้อ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดหนองคาย อันเป็นบ้านเกิดของท่าน ความรักและความรู้สึกนั้นก็หายไปสิ้น แต่ก็กลับมีเหตุใหม่เกิดขึ้นอีก

"คราวนั้นชาวบ้านเขานิมนต์ให้อาตมาไปฉันภัตตาหารที่บ้านโยม ในบ้านหม้อ พอเหลือบไปเห็นหญิงสาวคนหนึ่งก็ได้เรื่องทันที เกิดความรักเหมือนคราวก่อนนั้นอีก"

ทั้งที่ไม่คุ้นเคยกันมาแต่ก่อนเลย ได้แต่รู้จักกันเท่านั้นเพราะเป็นคนบ้านเดียวกัน
คราวนี้ฉันได้น้อยเต็มที นอนก็น้อยมาก จนถึงกับตัดสินใจจะไปลาอุปัชฌาย์สัก”

ท่านได้ออกเดินทางไปด้วยการเดินเท้า พร้อมกับเพื่อนภิกษุรูปเดิม
เพื่อไปขอลาสิกขาจากพระอุปัชฌาย์ (พระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล) วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี)
เมื่อถึงอำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ก็ได้หยุดพักเพราะอ่อนเพลียมาก
เนื่องจากฉันกัดดาหารและจำวัดได้น้อยมาหลายวันแล้ว
ในขณะที่ท่านพักอยู่ที่แห่งนั้น ราคาก็เบาบางลง แม้ใจจะยังคิดถึงผู้หญิงคนนั้นอยู่ก็ตาม

หลวงปู่ได้พิจารณาว่าการที่ฉันได้น้อยช่วยให้ราคาก็เบาบางลงได้บ้าง
จึงใช้การอดอาหารเป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับกิเลส
ในเรื่องนี้หลวงปู่ต้น สุทธิกาโม ได้เล่าว่า

"สมัยที่อาตมาไปอยู่กับท่าน ท่านได้เล่าประวัติให้ฟังเรื่องอดข้าวทรมานกิเลสภิกษุสาว
โดยการอดข้าว วันขึ้น ๑ ค่ำ ก็ฉัน ๑ ค่ำ วัน ๒ ค่ำ ก็ฉัน ๒ ค่ำ ๓ ค่ำ ฉัน ๓ ค่ำ เรื่อยไป
๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕ ค่ำ ก็ฉันตามจำนวนคำ จากนั้นก็ลดลงทีละคำ
ชอบเขาก็ดทนทรมานอดข้าวเอา สู้กับกิเลสอยู่นั้น ไม่มีเวลาคิดถึงข้าว คิดถึงหน้าสาวเลย
ท่านน่านุชา ท่านปฏิบัติอยู่อย่างนั้น ๑ ค่ำ ฉัน ๑ ค่ำ ๒ ค่ำ ฉัน ๒ ค่ำ ๓ ค่ำ ฉัน ๓ ค่ำ ไปเรื่อย
๑๔ ค่ำ ฉัน ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ฉัน ๑๕ ค่ำ แรม ๑ ค่ำ ฉัน ๑๕ ค่ำ ๒ ค่ำ ฉัน ๑๔ ค่ำ ๓ ค่ำ ๑๓ ค่ำ
ลดลงมาถึง ๑๕ คำก็ ๑ คำ ท่านทำอยู่อย่างนี้ เดินหน้าถอยหลัง
ตั้งแต่เข้าพรรษาไปจนตลอดไตรมาสที่บ้านค้อ (วัดป่าสาระวาริ) นั่นนะ
เอาจนกิเลสถอย ท่านนี้น่านุชา ต้องเอาจริงเลย ไปยอมมันไม่ได้”

หลวงปู่ได้ปฏิบัติเช่นนี้จนกิเลสเบาบางลง
ในคืนหนึ่งท่านได้พิจารณาเห็นว่าความทุกข์ในโลกนี้นั้นรุนแรงอย่างมหันต์

"อาตมาจึงได้ปรารภกับตนเองว่า เมื่อความทุกข์มันเป็นภัยใหญ่ของชีวิตดังนี้
ก็ไม่ทราบว่าจะสึกออกไปทำไม เมื่อบวชอยู่ก็ยังเป็นทุกข์ถึงขนาดนี้
ถ้าสึกออกไปมันจะไม่ใช่ทุกข์ไปยิ่งกว่านี้หรือ
เพราะความทุกข์ของผู้ครองเรือนนั้นมีรอยแปดพันอย่าง
พอปรารภกับตัวเองมาถึงตรงนี้ จิตก็คลายความกระสันอยากสึกลงทันที
ในที่สุดอาตมาก็ตัดสินใจไม่สึกละทีนี้
และในขณะนั้นอุปัชฌาย์ได้เดินทางไปอยู่ที่จังหวัดอุดรธานี
จึงเดินทางกลับมาโดยไม่ได้ติดตามไปเพื่อขอลาสิกขา”

ด้วยความอดทน อดกลั้น และมุ่งมั่นในการเอาชนะกิเลส

แม้ต้องทรมานตนอย่างยากยิ่งเพียงใดก็ได้ย่อท้อ

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ จึงครองเพศสมณะได้อย่างงดงาม ตราบจนวันสุดท้ายแห่งธาตุขันธ์

เป็นนื่อนานบุญที่พุทธศาสนิกชนทุกคนพึงเคารพบูชาโดยแท้จริง

- - - - -

เอกสารประกอบการเขียน

"หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ"เรียบเรียงโดย คณะศิษยานุศิษย์ จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ

เนื่องในการเสด็จพระราชทานเพลิงศพ พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)

พิมพ์เมื่อ ธันวาคม ๒๕๕๒

เว็บไซต์

<http://www.relicsofbuddha.com/worralapo>

ควรดูกายหรือดูจิต

ถาม : ไม่แน่ใจว่าจริตของตัวเองเหมาะที่จะดูกายหรือดูจิตคะ

บางครั้งเหมือนรู้กาย แต่บางครั้งเหมือนรู้จิต ก็เลยสับสนว่าเราควรจะดูกายหรือดูจิต

ดีเลยนะ คือถ้าเมื่อไหร่รู้สึกว่ารุ่มจะรู้กาย ให้รู้กายไปเลย อย่าไปสนใจจิต

ถาม : อะไรมันเด่นขึ้นมา ให้รู้อันนั้นใช่ไหมคะ

ถูกต้อง นั่นแหละคือหลักการปฏิบัติที่ตรงตามพระพุทธเจ้าบอกเลย

พระพุทธเจ้าท่านบอกในสติปัฏฐาน ๔ นะ คือให้รู้

สมมุติว่าท่านให้รู้กายเสร็จแล้ว ท่านจะบอกจุดเชื่อมต่อว่าอย่างอื่นยังมีอีก

ให้รู้ภาวะทางใจไป พอภาวะทางใจถูกรู้แล้ว อย่างอื่นยังมีอีก ละเอียดลงไปอีกนะ

ตอนแรกๆ ท่านให้รู้สุขเวทนา ทุกขเวทนา

หรือความอึดอัด ความสบายทางกายทางใจ แล้วท่านให้รู้ละเอียดลงไป

ภาวะอย่างนี้มีความสงบทางจิตใหม่ มีความพุ่งขานทางจิตใหม่

จิตมีราคะใหม่ จิตมีโทสะใหม่ จิตมีโมหะใหม่

แล้วละเอียดลงไปตามลำดับจนกระทั่งเห็นกายใจ โดยความเป็นสภาวะ

มันจะรู้สึกเหมือนกับว่าทั้งกายทั้งใจ มันเห็นขึ้นมาชั่วขณะเดียวเลยนะ

ว่า เออ มันไม่ใช่ตัวตน แล้วจะเห็นยังงี้ต่อไป

ท่านก็ให้แยกออกไปต่อว่า ทั้งกายทั้งใจ มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นขณะๆ นะ

แยกให้เห็นเลย แม้แต่ขณะที่เรานึกคิดอะไรขึ้นมา

มันมีส่วนของความจำได้หมายรู้ มันมีส่วนของเจตนาดีชั่ว

มันมีส่วนของความรู้สึกทางใจ ที่ว่าสบายหรือไม่สบาย

มันเกิดขึ้นเป็นขณะๆ ตรงนี้ เรียกว่าเราเข้าถึงการเห็นขั้น ๕ แล้ว

เห็นกายใจโดยความเป็น ขั้น ๕

การเห็นนี่นะ คือถ้าหากว่าเราตั้งไว้ในใจเลยว่ามีอะไรให้เห็น

เราพร้อมกำลังจะเห็นอะไร แล้วรู้ตามนั้น ยอมรับตามนั้น ตามที่มันกำลังปรากฏอยู่

นั่นแหละเรียกว่ามีสติเห็นจริง

แต่ถ้ามันยังไม่เกิดอะไร แล้วเราไปพยายามนึก
หรือแม้กระทั่งจะตั้งกฎเกณฑ์ว่าควรจะเป็นกายหรือเห็นใจ
ไว้แบบนี้ เขาเรียกว่าไม่ใช่สติแล้ว เรียกว่าเป็นความอยากส่วนตัวนะ

การที่จะมีสติจริงๆ ก็คือการที่อะไรมันปรากฏให้ดู เราก็ดูไป
แล้วดูโดยความเป็นของไม่เที่ยง เปรียบเทียบไปเรื่อยๆ
อันไหนมากอันไหนน้อย อย่างภาวะทางกาย ถ้าเรานั่งๆ อยู่
เรารู้สึกว่านี่เรากำลังนั่งอยู่ นี่อึดตามันเข้าไปครอบงำ ครอบงำจิต
คือกายนี้เป็นเครื่องล่อ แล้วก็หลอกให้เราไปหลง
ว่าไอ้เนี่ย แบบนี้นะ คือท่าทางของเรา คือท่านั่งของเรา เรากำลังนั่งอยู่
ทีนี้พอเราพิจารณาไป เอ้อ ไอ้ที่นั่งๆ อยู่เนี่ย เต็มวันก็อยากขยับนะ
แล้วถามว่าใครเป็นคนอยากขยับ ร่างกายมันเป็นคนอยากขยับนะ
ธรรมชาติของกาย เต็มวันกล้ามเนื้อมันก็ต้องบีบ ต้องเกร็ง ต้องการที่จะคลายออก
ลักษณะแบบนี้มันไม่ใช่ใจอยาก มันกายอยาก กายเรียกร้องการเคลื่อนไหว
พอมันเห็นแบบนี้ เห็นจริง เอ้อ เต็มวันร่างกายมันต้องเปลี่ยน มันต้องเปลี่ยนของมันเอง
ตรงนี้มันเริ่มเห็นแล้วว่ากายไม่ใช่เรา กายไม่เที่ยง
แล้วก็เข้ามาละ ความอึดอัด ความสบาย ความสงบ ความพึงชาน
ความนึกความคิดอะไรต่างๆ ทั้งหลายทั้งปวง
ถามตัวเองเข้าไป มันไม่มีอะไรที่เราสั่งให้เกิดสักอย่าง มันเกิดเองหายเอง
ตรงนี้แหละที่เราเริ่มเห็นแล้วว่ากายใจ มันเป็นแค่สภาวะ
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เราเขานะ

โงงบประมาณ โงงภาษี โงงใคร

งดงาม

rngodngam@gmail.com

photo by Silawat

เมื่อได้เริ่มอ่านชื่อบทความนี้ บางท่านก็อาจจะเริ่มรู้สึกเครียดขึ้นมานิด ๆ แล้วนะครับ
ก็มีทั้งคำว่า "โงง" คำว่า "งบประมาณ" แถมยังมีคำว่า "ภาษี" อีกด้วยนะ
เท่าที่ดูแล้ว ก็น่าจะมีแค่คำว่า "ใคร" เท่านั้นแหละครับที่ไม่ดูเครียด
ก็ขอเรียนว่า "อย่าเพิ่งเครียด" นะครับ
เพราะว่าเนื้อหาในบทความนี้ อาจจะทำให้บางท่านเครียดเพิ่มขึ้นไปอีกนะ

เราก็คงเคยได้ยินคำว่า "โงงงบประมาณแผ่นดิน" ในข่าวจากสื่อทั้งหลายนะครับ
ที่นี่ สมมติว่า มีใครสักคนหนึ่งได้กระทำการโงงงบประมาณแผ่นดิน
โดยนำเงินงบประมาณไปจัดซื้อของในราคาแพงลิ่วเกินจริงแล้วตัวเองก็ได้ค่าเปอร์เซ็นต์
มีคำถามว่า "คนที่โงงงบประมาณแผ่นดินนั้น เขาโงงใคร"

บางคนก็อาจจะมองว่าโงงพระมหากษัตริย์

บางคนก็อาจจะมองว่าโงงประเทศไทย

บางคนก็อาจจะมองว่าโกงบรัฐบาล หรือรัฐ

บางคนก็อาจจะมองว่าโกงบประชาชนคนไทยทั้งหมด ๖๗ ล้านคน

(ข้อมูลประชากรจากเว็บไซต์สำนักงานสถิติแห่งชาติ ณ เดือนกันยายน ๒๕๕๓)

เราลองมาพิจารณาดูด้วยกันนะครับว่า

แท้จริงแล้ว คนที่โกงบประมาณแผ่นดินนั้น เขาโกงบใครกันแน่

เราลองเริ่มพิจารณาดังนี้ก่อนนะครับว่า

สมมุติว่าประเทศไทยได้ใช้งบประมาณไป เพื่อซื้อเครื่องบินรบมาหนึ่งฝูง

เพื่อมาใช้ในการรักษาความปลอดภัยประเทศ ป้องกันภัยร้ายจากศัตรู

ถามว่าเครื่องบินรบนั้น ใช้เพื่อรักษาความปลอดภัยให้ใครครับ

ก็ต้องตอบว่าให้กับ "คนทั้งประเทศไทยจำนวน ๖๗ ล้านคน" นี่แหละ

ซึ่งจริง ๆ แล้วก็รวมถึงคนต่างด้าวในประเทศไทยอีกด้วยนะ

(งบประมาณในส่วนอื่น ๆ ก็ทำนองเดียวกันนะครับ)

ใน ๖๗ ล้านคนนี้ มีใครอยู่บ้างเอ่ย ...

ก็ย่อมจะมีทั้งพ่อแม่และญาติพี่น้องของคนทีโกงบ

ครูบาอาจารย์ ภรรยา ลูก เพื่อน ๆ ของคนที่โกงบ

รวมไปถึงพระภิกษุทั้งหลาย และคนอื่น ๆ ในประเทศไทยด้วย

และก็ยังรวมไปถึงว่าเขาได้โกงบตัวเองอีกด้วย เพราะเขาเองก็อยู่ใน ๖๗ ล้านคนด้วยนะ

ดังนั้นแล้ว บางคนทีโกงบประมาณแผ่นดินอยู่นั้น

อาจจะบอกว่า "ฉันไม่ได้โกงบใครเลยนะ ฉันแค่โกงบรัฐเท่านั้น ซึ่งรัฐก็ไม่มีตัวตนอะไร"

ก็ต้องต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ได้แล้วนะครับ

เพราะในความเป็นจริงแล้ว การโกงบประมาณแผ่นดินนั้น

เท่ากับว่าโกงบทุกคนเลย พ่อแม่พี่น้องภรรยา ลูก รวมทั้ง "โกงบตัวเอง" อีกด้วย

ต่อมา เรามาลองดูเรื่อง "การโกงบภาษี" บ้างนะครับ

เคยไหมครับว่าเสียภาษีไม่ครบ หรือเสียภาษีน้อยกว่าที่ควรจะต้องเสียจริง

เคยไหมครับว่าเสียค่าธรรมเนียมการโอนที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์ทั้งหลาย

ต่ำกว่าจำนวนทีควรจะต้องเสียจริง (เช่น แจ้งราคาโอนต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง)

หากพิจารณาให้ดีแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าในทั้งสองกรณีนั้น

ก็ถือว่าเป็นการโกงบประมาณแผ่นดินเช่นกัน

เพราะเงินภาษี และค่าธรรมเนียมทั้งหลายทีจัดเก็บนั้น

ก็จะไปรวมอยู่ในงบประมาณแผ่นดินด้วย

ดังนั้น การโกงบภาษี หรือค่าธรรมเนียมใด ๆ ทีต้องจ่ายให้รัฐนั้น

จึงเท่ากับเป็นการโกงที่ต้นทุนของสายน้ำเลย

ทีนี้ บางท่านที่เคยกระทำดังกล่าว อ่านมาถึงตรงนี้แล้ว อาจจะเริ่มเครียด และไม่สบายใจว่า ท่านเคยทำเช่นนั้นมาก่อน แล้วจะแก้ไขหรือชดเชยได้อย่างไร โดยส่วนตัวแล้ว ผมก็ขอแนะนำว่า ควรจะเริ่มต้นด้วยการเห็นว่าสิ่งนั้นผิดมหันต์ เงินที่โกงมาได้นั้น (ไม่ว่าเท่าไรก็ตาม) ไม่คุ้มค่าเลยเมื่อเทียบกับผลธรรมที่จะได้รับในอนาคต เมื่อเห็นว่า สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ผิดมหันต์แล้ว ก็ต้องตั้งใจมั่นว่าจะไม่ทำอีกอย่างเด็ดขาด จากนั้น ก็พยายามชดเชยคืนในสิ่งที่ตนเองได้กระทำผิดไป

การชดเชยคืนนั้นทำอย่างไร?

ในเมื่อได้โกงเงินของคนจำนวน ๖๗ ล้านมา

ก็พึงที่จะชดเชยในการกระทำเพื่อส่วนรวม ยกตัวอย่างเช่น

มีรายการที่จะหักลดหย่อนภาษีได้ คุณก็ไม่นำมาหัก และยอมเสียภาษีไปมาก ๆ

หรือนำเงินไปบริจาคให้กับสถานการศึกษาของรัฐ หรือสถานพยาบาลของรัฐ

ซึ่งได้ให้บริการแก่ประชาชนทั้งหมดเป็นการทั่วไป

หรือนำไปบริจาคใด ๆ ก็ได้ที่จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยส่วนรวม

(หรือจะนำเงินไปร่วมบริจาคในโครงการของท่านหลวงตามหาบัว

เพื่อซื้อทองคำเข้าคลังหลวง ก็เป็นทางเลือกที่ดีเหมือนกันครับ)

โดยก็ควรจะบริจาคชดเชยให้มากกว่าที่ได้โกงไว้ด้วยนะ

และหากไม่มีเงินพอ ก็ค่อย ๆ ททยอยชดเชยไปก็ได้ครับ (แต่อย่าไปโกงเพิ่มอีกก็แล้วกัน)

แล้วก็ตั้งใจว่าทำผิดไปแล้ว และขอชดเชยผิดนั้น โดยจะไม่ทำอีก

และก็ทำจิตใจให้ผ่องใส ไม่ควรไประลึกถึงอกุศลกรรมที่ได้ทำนั้น

หากจะระลึกแล้ว ก็พยายามระลึกถึงกุศลกรรมที่ได้ทำไว้ดีแล้วนะครับ

ดั่งตฤณพจนานา ๑๖

ดั่งตฤณพจนานา Dungtrin's rhapsody

อริยสัจจมีสี่กีนี่แล (๓/๔)

นิโรธ...

เมื่อสิ้นเลศเหตุเกิดก็ลับแล

เมื่อไรเชื้อร้อนร้ายก็คายกรรม

เมื่อจบกิจพิศวงไม่หลงเหลือ

เมื่อสะเด็ดเสร็จจอยากก็จากजार

เมื่อดับแต่แม้รู้ไม่อยู่ซ้ำ

เมื่อหมดรูปรสล้ำก็สำราญ

เมื่อร่างเรือเบือน่ายในสงสาร

เมื่อถึงพระนฤพานไม่กลับมา

ดั่งตฤณ

ชาเย็น

พิมพ์การัง

รูปภาพประกอบจาก <http://www.dietdessertndogs.com>

“น้องชอบทำครัวหรือคะ” นี่เป็นคำถามที่จะได้ยินบ่อยมาก
คำตอบที่แท้จริงคือ “ไม่ชอบเลยคะ เสียเวลาและวุ่นวาย น่ารำคาญจะตาย”
“อ้าว!?” และจะได้เห็นสีหน้าอัศจรรย์ใจกลับมาทุกครั้งไป

“แหม แต่น้องดูเย็นมากเลยนะคะ ไม่คิดเลยว่าจะรำคาญ”
“โอย เย็นชากับชาเย็นละเป็นได้ แต่สงบเย็นนี้ยังต้องอบรมอีกมากเลยคะ”

ยังขำรำคาญ คิดว่าความเห็นของตนถูก คนอื่นคิดต่างก็โทษเขา
ความร้อนและหนักที่กลางใจเป็นประจักษ์พยานเองว่ายังไม่เอาไหน
ลักษณะ“เย็น” ที่ว่า จึงเป็นเพียงความเย็นที่เปลือก ไม่มีประโยชน์อันใดต่อจิตใจ

“สงบเย็น” เกิดจากการปล่อยวาง มีแต่ความเบาสบายจากการลดละที่ใจตัวเอง ยอมรับสิ่งต่างๆ ง่าย ส่วน “เย็นชา” มาจากการถือตัวถือตนจนไม่อยากยุ่งกับใคร จึงมีแต่ความร้อนและหนัก พอเจอปัญหาขึ้นมา ก็อยากให้คนอื่นหรือสิ่งอื่นปรับปรุงเพื่อให้ได้สมใจเรา

โรงครัวเปรียบเหมือนโรงละครขนาดใหญ่ อะไรที่ไม่เคยเห็นก็ได้มาพบ อย่างเช่น...

เช้าวันหนึ่ง หลายคนกำลังอุ่นเตรียมของใส่บาตร จู่ๆ ก็มีเสียงดังเกรียวกราดแผดมาจากฝั่งเตาไฟ “โธ่ตายแล้ว นี่มันอะไรกันนี่ ตาย หหมดกัน ใครเอาของฉันไปไว้ในตู้แบบนี้ นี่ขึ้นไขเสียหมดแล้ว” สุภาพสตรีสูงวัยท่านหนึ่งแฉะมาเคียวหมีพะโล้ที่วัดตั้งแต่เมื่อวาน เข้ากะจะมาอุ่นเสียหน่อย แต่กลับพบว่าหมีพะโล้ถูกอุ้มไปเก็บในตู้เย็น เปิดฝามาเห็นพะโล้แยกชั้นเป็นไขก็โกรธจัดจนหน้าแดง

แม่ชีพรผู้ดูแลโรงครัวในช่วงนั้นออกมาแสดงตัว พูดด้วยเสียงอ่อนๆ ว่า “แม่ชียกไปเก็บในตู้ให้เองละคะ เห็นว่าอากาศร้อนขึ้นกลัวจะเสีย กลัวมด กลัวตัวอะไรจะขึ้นด้วย”

เจ้าของพะโล้ดูด้วยเสียงดังลั่นสะท้อนกำแพงว่า “ใครเขาใช้เธอหา ทำไมเป็นแล้วมาจู้ทำไม เสียทั้งหม้อแล้วนี่เห็นไหม” แม่ชีพรหน้าซีด ตอบตะกุกตะกักว่า “อยู่ในตู้เย็นจะเสียได้ด้วยหรือคะ” เหมือนน้ำมันราดเข้ากองไฟ คุณป้าพะโล้ยิ่งร้ายคำอวยพรดังยิ่งขึ้น

แม่ชีพรเป็นอดีตสาวออฟฟิศหน้าตาน่าเอ็นดูแบบสาวสมัยใหม่ เธอสู้กับมะเร็งร้ายผ่านมาได้ด้วยความสละสลวย
หลังรักษาจนตัวรอด ทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ชีวิตก็เปลี่ยนไปไกล
เธอเลือกหันหน้าเข้าหาพระพุทธศาสนาโดยไม่มีกำหนดสีก
เธอมีฝีมือในการทำอาหาร ไม่ว่าจะส้มตำ ชูชิ พิซซ่า
หรือคลับแซนด์วิชที่จัดเป็นถาดสวยเหมือนตามโรงแรม
โดยประยุกต์ใช้ของที่มีในโรงครัว จัดอะไรขึ้นมาก็มีแต่คนชมเปาะ

ด้วยความที่รักและนับถือแม่ชีอยู่มาก ฉันฟังแล้วก็โกรธแทนจนหัวใจเต้นตุบๆ
คิดว่าจะทำอย่างไรดีหนอ จะช่วยอธิบายหรือตวาดกลับว่าห้ามดูแม่ชีก็ไม่ใช่นิสัย
จนมีใครสักคนออกอุบายเชิญแม่ชีไปดูแลตรงอื่น เธอจึงหลุดมาได้ แต่ก็ยังมีเสียงลอยลมตามอยู่นั่นเอง

ความเคยชินของการแก้ปัญหาทางโลก คือ อวยวาทที่ตัวบุคคล แต่ให้ปรับแก้ที่ระบบ
เราจะตั้งระบบอย่างไรดี ให้คนภายนอกเข้ามาใช้โรงครัวไม่ได้ สาธุชนไม่ควรก้าวร้าวใส่แม่ชีได้เลย
นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ครั้งแรกที่คนภายนอกนำความร้อนมาสู่เรือนวัด ขอแยกครัวกันเสียเลยจะดีไหม

พอแม่ชีเดินผ่านมาก็จับมือเธอปลอบ “แม่ชีขาเป็นอย่างไรบ้าง ไม่เป็นไรนะคะ”
แม่ชียังหน้าซีดผิวยิ้มจืดๆ แล้วหัวเราะแห้งๆ บ่นแต่ว่าเป็นความผิดของเธอเองที่ไปยุ่งกับของเจ้าภาพ
เธอกระซิบถามด้วยน้ำเสียงกังวลว่า “เอ แต่พะโล้เสียจริงๆ หรือคะ อุณหภูมิไขละลายไม่ได้หรือคะ”

ผู้สงบเย็นจากการปล่อยวาง ไม่เห็นตัวเองสำคัญนักหนา
จึงอภัยง่าย วางอารมณ์เร็ว ทำงานการต่อได้ทันที
แม่ชีพรคิดถึงแต่งงานในครัว คิดถึงแต่ใจคนทว่าหรือจะมีเคล็ดลับการปรุงที่ห้ามเข้าตุ๋นขึ้นไชนอ
วันถัดไปเจอกับคุณป้าคนเดิมก็ไม่ติดใจทักทายตามปกติ
จดจำไว้เพียงว่าไม่แตะของที่เจ้าภาพไม่ได้ฝาก

ส่วนฉันเหตุการณ์ผ่านไปแล้วยังหงุดหงิดและไม่อยากทักคุณป้าท่านนั้นอยู่
จนเวลาล่วงไปอีกหน่อย จึงค่อยเห็นว่าเห็นว่าคุณป้าเขาก็มีบุคลิกประจำตัวเป็นเช่นนั้นเอง
อย่ารีบร้อนด่วนตัดสินใครจากภายนอกเลย คิดน้อยๆ ปล่อยวางมากๆ เห็นตัวเล็กลงๆ นั้นแหละสบาย

ถ้าไม่เห็นตัวอย่างความสงบเย็นจากแม่ชี อาจจะมีการร้องเรียน ขอจัดระบบแยกครัวใหุ้่นวายต่ออีก
ยังต้องฝึกอบรมอีกมากถึงจะสงบเย็นจากการปล่อยวางได้จริงๆ
ก็ค่อยๆ ฝึกไปเรื่อยๆ อบรมตัวเองไปช้าๆ แต่ไม่หยุดก็แล้วกันนะคะ

ตอนนี้ก็เป็นได้แค่ซาเย็น ชามะนาวไปก่อน
ว่าแล้วก็เลี้ยวกลับเข้าห้องครัวมาทำชาเขียวปั่นถวายพระเป็นปानะด้วยกันดีไหมคะ

.....

น้ำปानะชาเขียวปั่น

ขออนุญาตอวดสักหน่อยว่าสูตรนี้อร่อยขึ้นใจมากเลยคะ แต่ต้องใส่วินด้วยนะคะ
รสชาติจะคล้ายๆ น้ำชาเขียวปั่นตามร้านอาหารญี่ปุ่นเลยละคะ

ส่วนผสม (สำหรับ ๑๐-๑๒ แก้ว)

- เนยแข็ง ๑ ก้อน
- น้ำเปล่าต้มสุก ๑ แก้ว
- น้ำแข็งเกล็ด
- ชาเขียวพร้อมดื่มชนิดชาตรสหวาน หรือรสน้ำผึ้ง (ห้ามใช้รสชาวนะคะ) ๘-๙ ขวด
- น้ำตาลหรือน้ำผึ้ง

วิธีทำ

- ทำชีสปั่นก่อนคะ ใช้ชีสทั้งก้อนปั่นรวมกับน้ำเปล่าหนึ่งแก้ว (ราวๆ ๒๕๐ ซีซี)
- ปั่นจนเนียนเป็นเนื้อเดียวกัน
- ปรงรสาเขียวให้เข้มข้นขึ้น เพราะเวลาปั่นกับน้ำแข็งจะจืดลงไปมากคะ
สูตรที่เคยผสมแล้วลงตัวสำหรับคนชอบรสหวาน
(อัตราส่วนต่อหนึ่งแก้ว) คือ น้ำตาล ๒ ช้อนโต๊ะ น้ำผึ้ง ๑/๒ ช้อนโต๊ะ
น้ำแข็งเกล็ด ๑/๒ แก้ว น้ำชาเขียว ๑ แก้ว ท่านไหนไม่ชอบรสหวานก็ลดน้ำตาลนะคะ
ถ้าจะทำถวายหลายทีก็เพิ่มส่วนผสมไปตามอัตราส่วน
- ปั่นจนน้ำแข็งกระจายตัวแล้วใส่น้ำชีสปั่นหนึ่งช้อนโต๊ะ
- ปั่นต่อเล็กน้อยพอส่วนผสมเข้ากันดีก็พอแล้วคะ
- เสร็จแล้วถ้าจิตไปก็เติมน้ำผึ้งเดิมทีหลังได้คะ

ไว้ลองทำกันดูนะคะ

เพราะ...เราไม่เท่ากัน

mayrin

การที่เราได้พบคนรักที่เป็นผู้มีศรัทธา มีศีล มีจาคะ มีปัญญาอันเสมอกันกับเรา
อันจะเป็นเหตุให้ได้ครองคู่กันทั้งในปัจจุบันและในภพเบื้องหน้า
ตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้นั้น นับว่าเป็นโชคอันดี

แต่...ถ้าคนที่เรากำลังตัดสินใจเลือกเป็นคู่ครองอยู่นั้น
มีความไม่เท่ากันเราในหลายประการ
อันจะเป็นเหตุให้การก้าวเท้าเปี่ยงทางต่างกันไปคนละทิศ
ถอยไปจากกุศลกรรมอันเป็นจุดหมายปลายทางร่วมกัน

การปรับตัวปรับใจเข้าหาและชักจูงกันไปทางสว่าง
ก็เป็นสิ่งที่คนรักควรประกอบร่วมกันค่ะ
แต่ถ้าเป็นการพยายามของเราเพียงฝ่ายเดียว
โดยที่เขาไม่ขอเกี่ยวก้อย และไม่สนใจใตด้วย

เราควรทำเช่นใด

แจกเช่น...

ในแม่น้ำแห่งสังสารวัฏ เรือสองลำแล่นมาพบกันตามแรงกรรม
เรือลำหนึ่งใหญ่โตโอ้อ่าแต่มีรอยร้าว มีรูเล็กๆ ซึ่งน้ำค่อยๆ ซึมเข้ามาตลอด
ผู้อยู่บนเรือลำนั้นไม่สนใจจะอุดรายนั้น ทั้งยังปล่อยหางเสือ
ให้เรือไหลไปตามกระแสน้ำ

ในขณะที่อีกลำเป็นลำเล็กๆ เจ้าของเพียรสำรวจปะชุนรอยร้าว
คอยบังคับหางเสือให้เรือแล่นตรงทิศทาง

เรือสองลำนั้น จะสามารถแล่นคู่กันไปได้นานสักเพียงใด
แม้คนบนเรือลำเล็กนั้นจะเพียรพายไปเคียง รำร่อนดักเตือนคนบนเรือใหญ่

แต่ทว่าเสียงนั้นก็ถูกกลบกลืนหายไปตามคลื่นลมทะเล

แล้วเราผู้อยู่บนเรือลำเล็กพึงทำเช่นไร เราเองก็เป็นผู้ยังอยู่กลางลำน้ำ
ชื่อได้ว่าเป็นผู้ไม่ปลอดภัย จึงมีหน้าที่ระมัดระวังรักษาเรือตนเช่นกัน

พึงเร่งพาดนไปสู่ฝั่งอันเป็นเป้าหมาย
เพื่อมิให้พลาดพลั้งเรือล่มเป็นอาหารของเต่าและปลา
เป็นที่พึงของตนให้ได้ จึงจะสามารถเป็นที่พึงของผู้อื่น
กิจใดควรทำ เร่งทำกิจนั้น ชื่อว่าเป็นผู้รู้กาลอันควร
จึงจักประสบความสำเร็จในเบื้องหน้า

บทสวดมนต์ที่เราพึงพิจารณาสวดทุกวันค่ะ

อภิณหปัจเจกขณะ

ชะราธัมโมมहि (มามहि)
เรามีความแก่เป็นธรรมดา

ชะรัง อะนะตีโต (อะนะตีตา)
ล่วงความแก่ไปไม่ได้

พะยาธัมโมมहि (มามहि)
เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา

พะยาธัง อะนะตีโต (อะนะตีตา)
ล่วงความเจ็บไข้ไปไม่ได้

มะระณะธัมโมมहि (มามहि)
เรามีความตายเป็นธรรมดา

มะระณัง อะนะตีโต (อะนะตีตา)
ล่วงความตายไปไม่ได้

สัพเพติ เม ปิเยติ มนะสาเปติ นานาภาโว วินาภาโว

เราจะเว้นเป็นต่างๆ คือว่าพลัดพรากจากของรัก ของเจริญใจ ทั้งหลายทั้งปวง

กัมมัสสะโกมทิ (กามทิ)

เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของๆ ตน

กัมมะทายาโท (ทา)

เป็นผู้รับผลของกรรม

กัมมะโยนิ

เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด

กัมมะพันธุ

เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์

กัมมะปะฐิสระโณ (สระระณา)

เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึงอาศัย

ยัง กัมมัง กะริสสามิ

จักทำกรรมอันใดไว้

กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา

ดีหรือชั่ว

ตัสสะ ทายาโท (ทา) ริวิสสามิ

จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

เอวัง อัมहेติ อะภินัน्हัง ปีจจะเวกขิตัพพัง

เราทั้งหลายพึงพิจารณาเนืองๆ อย่างนี้แล

มานมนตรา ๓๐

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

“เออละ เวลานี้ข้าพร้อมแล้ว...ท่านเทพ...ข้าอยากเห็นว่า ท่านจะเอาชนะข้าอย่างไร”

จ้าวเย็นโดดเด่น สง่า สีแดงของอาภรณ์คลุมร่างยิ่งขับให้เห็นความตระหง่านและร้อนแรง ประกายดา
ที่มองมรรคานอกจากจะเต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังแล้ว ยังดูไม่ต่างผู้ใหญ่มองเด็กน้อยกำลังเล่น
กล

มรรคาปล่อยตัวตามสบาย มือไขว้หลัง เดินอ้อมตัวจ้าวไปก้มมองศีรษะของปีศาจหมอผี...

“ปีศาจตนนี้เป็นสมุนที่ซื่อสัตย์ของเจ้า แต่เจ้ากลับทำกับมันเช่นนี้ได้” เขาพูดเหมือนเห็นเป็น
เรื่องสำคัญ

จ้าวปรายตาอย่างไม่แยแส

“ไอ้หมอผีนี้ มันเพียงคิดจะเรียนวิชาจากข้าเท่านั้น มันไม่เคยมีความจริงใจให้ข้าเลย ข้าก็เลยใช้
‘วิชา’ เป็นตัวล่อหลอกให้มันหลงเป็นทาสข้า...มันคิดว่าข้าไม่รู้กระมังว่ามันมีใจออกห่าง ไม่ต้องการให้ข้า
หลุดจากที่คุมขัง ข้ารู้ทั้งนั้น เพียงแต่ข้าจำต้องใช้มัน จึงสร้างทำเป็นไม่สามารถรับรู้เรื่องภายนอกได้”

มรรคาหันไปมองกะพ้อ

“ไปเสีย” เขาพูดสั้นๆ วิทยญาณกะพ้อเป็นอิสระแล้ว สามารถไปเกิดที่ใดก็ได้ตามแต่กรรมจะชักนำ

“ข้าน้อย” เสียงพูดลั่นเล ก่อนตัดสินใจเด็ดขาด “ข้าน้อยจะช่วยท่าน”

ใบหน้ามรรคาไม่แสดงความรู้สึก

“เจ้าอยู่ก็ช่วยข้าไม่ได้ จงไปแสวงหาที่เกิดตามบุญกรรมของเจ้าเถิด...ที่นี่จะมีข้ากับจ้าวเท่านั้น”

“ไอ้ฉันทิ่มเลือนข้าได้” เสียงดังแต่ไกล ฟังปีศาจแยกเป็นทาง รัศมีสีเขียวของมิดอาคมกริดเป็น
เส้นนำร่อง ก่อนกายทิพย์ของสตรีทั้งสองจะพุ่งวาบดุดาวตก

“ทิดาเทพ ท่านช่างมีวาสนานัก หญิงงามมากมายต่างทุ่มเทกายใจ พร้อมจะ帮助您”

จ้าวเยาะหยัน แล้วทะยานร่างขึ้นสูง สะบัดชายผ้าแพรไปด้านหลัง เสียงดังพริบ...มานบางๆ สี
แดงระเรื่อเข้ากันกลางระหว่างผู้มาใหม่และบริเวณต้นไทร

มรรคายืนอยู่หน้ามาน มองเห็นปีกแก้วและพันเกลียวเพ่งลงมาถึง...

“กนกกรัศมี” มรรคาพูดเสียงหนัก “เจ้าไม่จำเป็นต้องเข้ามาช่วยพี่”

นัยน์ตาเขาแฝงความเด็ดเดี่ยว

“พันเกลียว ขอบคุณมากที่มา แต่ไม่จำเป็น ฝากดูแลกะพ้อด้วย” พุดจบ เขาเห็นกะพ้อกำลังยืนอย่างมั่นคง ไม่ห่างจากเขานัก แววดาหล่อนไม่เหลือรอยเศร้าสร้อยอาดูร จะมีเพียงความกร้าวแกร่ง ไม่ยอมแพ้

‘ผู้หญิง’ เมื่อถึงที่สุด ก็สามารถแสดงพลังแฝงเร้นที่ผู้ชายนึกไม่ถึงได้เสมอ...

มรรคาไม่สามารถขัดเจตนาของผู้หญิงทั้งสามได้

“ท่านแพ้วแล้วกระมัง ทิชาเทพ” จ้าวส่งเสียงมาจากโคนต้นไม้ ปีกาจที่ถูกขังมานานกลับมีความเยือกเย็น แต่กลับเป็นความสงบที่น่าสะพรึงกลัว ยิ่งกว่าแสดงอาการกราดเกรี้ยวเสียอีก

“เราเริ่มกันดีกว่ากระมัง” มรรคาก้าวเข้าไปอย่างสง่าผ่าเผย

ไม่มีใครรู้ว่า คนที่ไร้อำนาจปาฏิหาริย์จะเอาชนะจอมปีศาจอย่างไร

เมื่อหลุดเข้าสู่เขตต้นไม้ มรรคาพบว่าลำต้นมันขยายใหญ่กว่าเดิมนับร้อยๆ เท่า รากไม้แต่ละเส้นมีขนาดเท่าขงอายุร้อยปี มันลอยเหนือหัวเขานับสิบเมตร กว้างขวางไปมา เหมือนจะหลุดได้ทุกเมื่อ จ้าวยืนตระหง่านบนกิ่งไม้ สีสแดงเพลิงโดดเด่น เห็นชัดแต่ไกล พายุหมุนกรูกรียวเข้าหามรรคาไล่เลี่ยกับใบไม้เรียวเล็กแต่แหลมคม พุ่งเข้ามามีชีวิต

มรรคาไม่หลบ ร่างทั้งร่างเสมือนฉากศพไร้ชีวิต ลมทั้งหอบทำได้เพียงให้ชายเสื้อเขาปลิวสะบัด เส้นผมกระจุยกระจาย ยามเผชิญใบไม้แหลม เขาเพียงเอื้อมมือไปจับใบไม้ใบแรกด้วยจิตใจมั่นคง

“ใบไม้” เขาพูดสั้นๆ ใบไม้อาวูที่เหลือต่างหล่นกราว

มรรคามองจ้าว มุมปากมีรอยยิ้มขึ้นๆ

“ใบไม้เสก...ของเด็กเล่น แค่นี้รู้ว่ามันเป็นอะไร...อาคมนั่นก็ไร้สาระ” แล้วเขาพูดซ้ำๆ เน้นคำ “อยากรู้จักอาคมที่เหนือชั้นกว่านี้ไหม”

เขาทิ้งใบไม้ในมือ ท่องข้อความสั้นๆ ขึ้นมาท่อนหนึ่ง...ใบหน้าจ้าวผิดปกติชั่วแวบ มรรคาจัดพิรุณทัน เขาจึงสาธยายข้อความอันยืดยาวออกมาจนหมด

ยิ่งฟัง ใบหน้าจ้าวยิ่งผิดปกติลงเรื่อยๆ

ทั้งหมดที่มรรคาท่องออกมาคือคัมภีร์พระเวทที่เจ้าเคยร่าเรียนมาตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์ ท่องเจนจบตั้งแต่อายุน้อย สามารถสาธยายได้ตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ

จบจากคัมภีร์พระเวท มรรคาต่อด้วยวิชาอันเร้นลับของตระกูลจ้าว...เป็นวิชาที่สืบทอดมาเฉพาะทายาทเท่านั้น แม้สิ่งที่เขาสาธยายจะไม่ปรากฏผลทางปาฏิหาริย์ใดๆ แต่มันก็ทำให้จ้าวตะลึง และยิ่งไปกว่านั้น จิตใจจ้าวว้าวุ่นไปแล้ว...

ในหลักการยุทธ...หากจะจู่โจมศัตรู...ต้องจู่โจมจิตใจก่อน...

มรรคาทำสำเร็จหรือไม่...

ไม่แน่...เพราะขณะนั้น ใบหน้าอันขาวโพลนของจ้าว กลับกลายเป็นสีเขียวเข้ม ความอ้ามหิตแผ่กระจายกล้า ร่างทั้งร่างขยายใหญ่ขึ้น ผิวกลายเป็นสีน้ำตาลแก่ อารมณ์ดำ ใบหน้าบิดเบี้ยวแทบไม่เป็นรูป ความงดงามราวเทพบุตรเลื่อนหายกลายเป็นอสูรร้าย

“เปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง”

สายฟ้าฟาดลงรอบร่างมรรคา และมันกระโจนลงมาดั่งคางคกตัวมหึมา

ช่วงเวลาเดียวกัน ด้านหลังมรรคาก็บังเกิดเสียงดังเปรียะ เปรียะ เปรียะ...มานาคอมของจ้าวถูกทำลายด้วย 'พลัง' ของกนกัศมี และรังสีมืดอาคม

ร่างลอยขึ้นสูงฟารอยแยกมานาคอม...ใบหน้าและเรือนร่างของปีกแก้วเปลี่ยนไป กลายเป็นสตรีที่งามเลิศเลอ ทั้งร่างถูกห่อหุ้มด้วยรัศมีสีเหลืองทองพุ่งทะยานเข้าปะทะกับจ้าว

"บรีม" เสียงดังเลือนลั่นเมื่อพลังสองชนิดปะทะกัน เทวนารีผู้งดงามยังลอยเด่น จ้าวเงยหน้ามองอย่างเขินเขี้ยว ผลความสนใจจากมรรคาแล้วทะยานร่างขึ้นต่อสู้กับผู้มาจากสรวงสวรรค์

พันเกลียวและกะพ้อกำหนดจิตขึ้นไปช่วยเหลือ การต่อกระหว่างสามสตรีกับหนึ่งจอมปีศาจอุบัติขึ้น

จ้าวแปลงร่างใหญ่โต แขนผุดขึ้นมานับสิบๆ ข้าง มือถืออาวุธต่างชนิดเข้าโรมรันหนึ่งต่อสาม โดยไม่มีทีท่าจะเสียเปรียบ...

แสงสีวูบวาบจากฤทธิ์เทวนารี รังสีมืดเขียวกระจ่างตัวดัดเจวียนและเงาร่างนับสิบๆ ที่คอยจู่โจมหลอกล่อของกะพ้อ ทำให้การต่อสู้สับสนวุ่นวายตา...ในมือกนกัศมีคล้ายจะมีชายผ้าสีขาวเป็นละออง ตวัดไปมาจนละลานตา คอยสกัดกันอาวุธจากมือนับสิบๆ ของจ้าว ส่วนมืดอันทรงฤทธิ์ของพันเกลียวเป็นฝ่ายบุกจู่โจมตรงๆ หวังผลแพ้ชนะ ด้านกะพ้อก็คอยแปลงร่างออกรายล้อมวงต่อสู้ คอยหาช่องว่างตีโต้ จู่โจมจ้าว...

การต่อสู้เดือดร้อน...แต่ทว่ามรรคาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง เขาเดินช้าๆ ออกมาจากใต้ต้นไม้ไพรผ่านเศษเดนปีศาจที่หลงเหลืออย่างไม่แยแส หักกิ่งไม้ขนาดเหมาะมือมาได้ท่อนหนึ่ง จากนั้นปักปลายไม้ นิ่งลง พร้อมกับหลับตา

กนกัศมี พันเกลียว และกะพ้อเฝ้าจะชนะจ้าวได้ง่ายๆ แต่จ้าวก็มีอาจพิชิตสตรีทั้งสามได้อย่างรวดเร็ว การต่อสู้เดือด ยึดเยื้อ...มรรคารอจนเสียงการต่อสู้ซาลงจึงตะโกนท้อง...

"หยุด" เขาเลือกจังหวะถูก คู่ต่อสู้ทั้งสี่ผลห่างจากกัน จ้าวถอยไปตั้งหลักบนยอดไพร หญิงทั้งสามหยุดยืนเบื้องหลังเขา

"ขอใจทุกคนที่ช่วยเหลือข้า" เขาพูดเสียงหนักๆ โดยไม่ยอมหันกลับ "แต่ขอถามสักคำว่าคุณพวกเจ้าเอาชนะจ้าวได้...แล้วมันจะมีประโยชน์อะไร...ในเมื่อคู่สัจจาคือข้า"

ไม่มีคำตอบ

"กนกัศมี" เขาเรียก มีเสียงขานรับเบาๆ "พันเกลียว กะพ้อ" เขาพูดต่อ ไม่รอฟังคำขานรับ "นับจากนี้จงอยู่เฉยๆ ห้ามช่วยเหลือข้าเด็ดขาด ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น..."

คำสั่งเด็ดขาด...หนักแน่น

นัยน์ตางดงามของเทวนารีคล้ายจะมีความกังวลใจอย่างหนักหน่วง แต่ถึงกระนั้นก็ต้องยอมก้มหน้ารับ...ไม่อาจโต้เถียง

มรรคาเงยหน้ามองยอดไพร พูดช้าๆ ด้วยน้ำเสียงมั่นคง

"ลงมาเถอะ...จ้าว...ไม่มีการต่อสู้ใดๆ อีกแล้ว" เขาหยุดไปชั่วครู่ "ข้ายอมแพ้"

เหมือนฟ้าผ่ากลางความรู้สึก...ไม่เพียงแต่หญิงสาวทั้งสามจะเบิกตากว้างอย่างตะลึงงัน กระทั่งจ้าวก็มีสีหน้าไม่เชื่อถือ...ร่างอสุรกายโฉบลงมา ย่อขนาดเท่าคนธรรมดา

"เจ้าพูดจริงหรือ ที่บอกว่ายอมแพ้ข้า" จ้าวถามอย่างลึนเลยมยื่นประจันหน้า

“ต้องให้ข้าอย่าอีกก็คำ” มรรคาพูดราวกับเป็นเรื่องเล็กน้อย “ข้าเห็นการต่อสู้เมื่อครู่แล้ว ก็ยอมรับว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ จึงต้องยอมแพ้ ดีกว่าดันทุรังเป็นคนต่อต้าน”

นัยน์ดาโตเบิกโพลงของจ้าว กลอกไปมาด้วยความสงสัย

“เจ้าสามารถท่องคัมภีร์พระเวทได้ สามารถรู้ทุกสรรพวิชาของข้า กระทั่งยังรู้อดีตชาติของข้า ทำไมถึงมายอมแพ้ง่ายดาย”

มรรคาไม่ตอบ ใบหน้ามีเพียงรอยยิ้มที่ไม่มีใครหยั่งคาด

“เจ้าจำเพลงดาบที่เคยรำเรียนสมัยเป็นมนุษย์ได้หรือไม่” ชายหนุ่มพูด “เจ้าคิดว่าจะใช้เพลงดาบนั้นประลองกับข้าได้หรือไม่”

ใบหน้าอสุรกายนิ่งไปนาน ความคั่งแค้นถูกระบายในการต่อสู้เมื่อครู่ ทำให้จิตใจเริ่มเย็นลง

“เจ้าคิดจะใช้การประลองด้วยเพลงดาบ เป็นการตัดสินผลแพ้ชนะ” จ้าวกลางแคลงใจ

“ในเมื่อข้าบอกว่ายอมแพ้ ก็ไม่มีคำพูดต้องกล่าวอีก การประลองก็คือการประลอง ผลจะเป็นอย่างไร ข้าล้วนไม่ใส่ใจ แพ้หรือชนะ เป็นเพียงแค่คำพูด...ถ้ายังคิดว่ามีแพ้ มีชนะ เจ้าก็ยังคงเป็นหนึ่งในสองนั้นอยู่รำไป”

จ้าวอึ้ง หวังสมองตกอยู่ในความครุ่นคิด ใบหน้าอสุรกายค่อยคลายลง กลายเป็นชายรูปงามดังเดิม แต่ถึงกระนั้นสีหน้าและแววตา ไม่ได้บอกถึงความยินดีในชัยชนะแม้แต่น้อย

มรรคาทวนคำของหลวงปู่ใหญ่ ที่เคยบอกแก่ทีฆาเทพเมื่อนานมาแล้ว แม้เขายังไม่อาจเข้าถึงแก่นของมัน แต่ก็สามารถนำมาใช้กับจ้าวได้ถูกจังหวะ

ผู้ชนะยังไม่เข้าใจ...ชัยชนะที่ได้มางายตายเกินไปเช่นนี้ ไม่ผิดจากการนำวัฒนธรรมเดิมแรง แล้วไม่ได้ยิ่งลูกศรออกมา จึงทำให้รู้สึกอึดอัดใจ ยิ่งสับสน

“เจ้าลืมเพลงดาบนั้นแล้วหรือไร” มรรคากระตุ้นจ้าวให้ตื่นจากความคิด

“เอาสี” ใบหน้าที่ได้รูปเงยขึ้นมาตอบงายๆ ในมือปรากฏดาบยาวเล่มหนึ่ง...มรรคาดึงกิ่งไม้ที่ปักอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา

“เจ้าดูถูกข้าเกินไปกระมัง” จ้าวมองกิ่งไม้ มีที่ทำไมต้องการเอาเปรียบ

“ลงมือเถอะ” ชายหนุ่มพูดพร้อมจู่โจมก่อน

ในคืนสุดท้ายก่อนออกจากวัด มรรคาถามถึงอดีตชาติของจ้าวจากหลวงพ่อย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปลื้มก้อย เช่นคัมภีร์พระเวท หรือเพลงดาบ เขาก็ซักถามจนเข้าใจ...ชีวิตที่อยู่มายาวนานบนสรวงสวรรค์ ทำให้มองเห็น ‘วิชา’ ต่างๆ ของมนุษย์เป็นเพียงของเด็กเล่น การที่เขาท่องคัมภีร์พระเวท หรือวิชาลับประจำตระกูลของจ้าวได้ ก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็น...ความทรงจำของทีฆาเทพแจ่มชัดแน่นอนไม่ผิดเพี้ยน...หรือกระทั่งวิชาดาบเหล่านี้เขาก็อ่านได้ไม่ผิดจากของเดิม แต่ถ้าจะให้เขาแสดงอำนาจ หรือกฤตยามนต์ใดๆ เขายอมไม่สามารถทำได้ มันคือขอบเขตที่กำหนดไว้ด้วยสัจจา

การต่อสู้ด้วยดาบยาวและไม้เนื้อแข็ง ดำเนินอย่างรวดเร็ว งดงาม ดูเหมือนศิลปะมากกว่าการหักโหมเอาชีวิต ทั้งสอง หนึ่งในรุก หนึ่งในรับ สอดประสานกันอย่างดีเยี่ยม จนกระทั่งถึงกลางคืน มรรคาเปลี่ยนท่วงท่าเป็นการจู่โจมที่ดุเดือด อ้ามือ จ้าวตั้งรับอย่างหนักแน่น สีหน้าว่าุ่น ขาดสติ ที่สุดดาบยาวก็ถูกกิ่งไม้ปิดจนหลุดจากมือ

จ้าวยืนแข็งค้าง ไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากถามมรรคว่าเหตุใดถึงมีการชวนประลองเช่นนี้...เพราะคำตอบเด่นชัดอยู่กลางใจ

จ้าวเคยแพ้ด้วยลักษณะนี้มาแล้ว เป็นการพ่ายแพ้ที่ทำให้ชีวิตทั้งชีวิตของจ้าว พลิกผันสุดคะเน

นับจากวันที่จ้าวหันหลังให้วงศ์ตระกูล ใช้ชีวิตเรียบง่ายสมถะกับนรดี...นางผู้เป็นที่รัก...สรรพวิชาต่างๆ ล้วนทอดทิ้งไม่ฝึกฝน มีชีวิตเยี่ยงคนธรรมดา

อนิจจา...ชีวิตผาสุก ตั้งอยู่ได้ไม่นาน มารร้ายก็เข้ามาคุกคามโดยไม่ทันระวังตัว

กลุ่มโจรป่าบุกเข้ามาปล้นชิงถึงบ้าน จ้าวสู้รบจนสุดกำลัง สังหารโจรนับสิบๆ แต่พอถึงหัวหน้าโจร จ้าวกลับพ่ายแพ้เพลงดาบของมัน เพลงดาบนั้นไม่ต่างจากที่มรรคาใช้

ความพ่ายแพ้ของจ้าว ไม่เพียงทำให้ทรัพย์สินวอดวายเท่านั้น กระทั่งสตรีอันเป็นที่รักยิ่ง ก็ยังถูกย่ำยีต่อหน้า ความแค้นสมอก แทบทำให้หายดเหนือและน้ำตากลายเป็นสายเลือด

เมื่อเหล่าโจรผละจากไป ทั้งสองซากชีวิตให้อยู่เคียงกัน...นรดียืนกายอย่างบอบช้ำขึ้นมาแก้มัดให้จ้าว

นัยน์ตาสองคู่สบกัน ความขอกฆ่า ปวดร้าว ถ่ายทอดด้วยแววตาและสายเลือด...

"ท่านจำสัญญาที่เคยให้ไว้กับข้าน้อย ในวันเข้าหอได้หรือไม่" จู่ๆ นางก็เอ่ยขึ้น

"ได้สิ" จ้าวตอบด้วยความเจ็บช้ำ มองร่างนางด้วยดวงตาเอ่อคลอ...บุปผาดอกงามถูกย่ำยีนยับเยินด้วยมือโจรร้ายอย่างไม่มีชั้นดี

"ไม่ว่าข้าน้อยจะขอสิ่งใด ท่านจะยินยอมทำตามทั้งสิ้น"

"แน่นอน"

"ข้าขอรอง...ให้ท่านฆ่าข้าเสีย..."

จ้าวอึ้ง...ชะงัก...มือที่สัมผัสหญิงสาวเกร็งค้าง...ริมฝีปากไม่อาจขยับเขยื้อน

"ข้าไม่ใช่หญิงผิวเดียวอีกต่อไปแล้ว พวกมันทำลายศักดิ์ศรีข้าเสียสิ้น มีแต่ความตาย จึงช่วยชะล้างให้ข้าได้"

จ้าวส่ายหน้า พุดอะไรไม่ออก จะให้เขาฆ่าคนรักกับมือ ย่อมไม่อาจทำได้

"หากท่านไม่ทำ ข้าน้อยก็ต้องฆ่าตัวตายเอง และข้าน้อยจะถือว่าท่านไม่รักษาสัญญา..."

'สัญญา'...คำนี้ช่างเจ็บปวดนัก...และเป็นคำที่มรรคานำมาใช้จี้ใจจ้าว เพื่อให้ปลดตรวนอาคมแกะกะพ้อ...

น้ำตาไหลรินลงมาช้าๆ ผ่านใบหน้าอันคมคายของจ้าว...คำพุด...ไม่สามารถเล็ดลอดออกมาแม้สักคำ

"เวลานี้ข้าหวังเพียง...ได้ตายด้วยมือของชายที่ข้ารักมากที่สุด...ท่านให้ข้าได้หรือไม่..."

จ้าวหลับตาแน่น ขบริมฝีปาก กลั่นเสียงสะอื้น มือโอบร่างนางมากอดแนบอก...กอดจนร่างแทบจะผสานเป็นเนื้อเดียวกัน

การฆ่าสตรีที่รักยิ่ง มันเจ็บปวดปานใด...มีผู้ใดทราบ...บัดนี้ จ้าวซาบซึ้งกับมันดี...ไม่มีความรวดเร็วใด ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว...

นางตายด้วยมือเขา...หลังจากเขาวิ่งวอนร้องขอนาง...แต่นรติช่างมีใจเด็ดเดี่ยวนัก...เขาต้องเลือก ให้นางเจ็บปวดครั้งเดียวด้วยความตาย หรือฝืนให้นางอยู่อย่างขมขื่นไปชั่วชีวิต...

เขาเลือกอย่างแรก โดยยอมเป็นฝ่ายเจ็บปวดเสียเอง แล้วหยิบยื่นความตายให้นาง...'ความตาย' เป็นความทุกข์ทรมานเพียงชั่ววูบเดียว แต่คนที่อยู่ข้างหลังกลับต้องตรมตรอม หมองไหม้ชั่วชีวิต

ยามที่จ้าวพื้นฟูวิชาของตนจนแกร่งกล้า กลับไปแก้แค้นเหล่ามหาโจร...จ้าวก็ได้รับความจริงอันน่าบอบช้ำอีกข้อหนึ่ง...

ผู้ที่สั่งให้พวกโจรบุกไปปล้นชิง และข่มขืนนางนรติ คือประมุขของตระกูลจ้าว...มีจุดประสงค์เพื่อให้จ้าวคืนสู่ตระกูลดังเดิม...เป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของตระกูลสืบไป

จ้าวกลับสู่ตระกูลจริงๆ แต่กลับไปเพื่อทวงถามความยุติธรรมแก่หญิงคนรัก...และเมื่อไม่ได้รับการแฉะแสดชีวิตอันบริสุทธิ์ เขาจึงเผาบ้านช่อง รากฐานของตระกูลจนหมดสิ้น ทำให้ตระกูลพราหมณ์ที่มีชื่อเสียงของตน ต้องถูกลบเลือนเพียงชั่วคืน

จากนั้นจ้าวก็หายสาบสูญ เข้าไปอยู่ป่า ใช้ชีวิตไม่ติดกับคนพเนจร กระทำทุกอย่างตามความพอใจ มีทั้งเรื่องที่ดั่งงามและเลวทราม บางคราก็มีอาการคลุมคั่งไม่ผิดจากคนบ้า บางคราก็ท่องบ่นสรรพเวทด้วยความชำนาญ กระทั่งถึงเวลาสิ้นอายุขัย กรรมส่งผลให้มาเกิดเป็นปีศาจสองภาค สิงสถิตอยู่ที่ต้นไทร...มีอำนาจฤทธิ์เดชจาก 'วิชา' ในชาติก่อน และต้องเสวยผลกรรมชั่วของตนควบคู่กันไป...จนกระทั่งหมดปีศาจหมู่บ้าน สามารถติดต่อสื่อสารกับจ้าวได้...จ้าวจึงกลายเป็น 'เทพเจ้า' ตามที่หมอผีวาดอ้างไป...

ขณะที่ทุกคนให้ความสนใจต่อจ้าวที่ยืนนิ่งเป็นท่อนไม้...ศักระที่ถูกตรึงของปีศาจหมอผี ก็เริ่มมีอาการผิดปกติและร่างที่แขวนอยู่ระหว่างกิ่งไทรก็ทอดนิ่งคล้ายศพตายซาก...ไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีใครสนใจ

จ้าวเงยหน้าขึ้นช้าๆ นัยน์ตาแดงชานด้วยสีเลือด

"เจ้าชนะข้า" เสียงจ้าวเน้นหนัก เชื่องช้า

"ไม่" มรรคาโยนไม้ในมือทิ้งไป "ข้าบอกแต่แรกว่ายอมแพ้"

"หรือเจ้ายอมเป็นทาสข้าตลอดหนึ่งกับปจจัย"

มรรคาไม่ตอบ แต่จ้าวกลับยึดกายเต็มร่าง ความหยิ่งผยองในศักดิ์แห่งตนระอุกรุ่น นัยน์ตาวาววับมองดาบในมือ...ความทรงจำชาติก่อนแล่นพล่าน ศักดิ์ศรีถูกปลุกขึ้นมา

"ในเมื่อเจ้าไม่อาจใช้อิทธิใดๆ หรือเจ้าคิดว่าปีศาจเช่นข้าจะฉวยโอกาสเอาชนะเจ้าง่าย...เจ้าหมิ่นศักดิ์ของข้าเกินไปแล้ว"

ชายหนุ่มยังนิ่งเงยบ นัยน์ตามีแววกล้ำ หากแต่สงบอย่างยิ่งราวดาบอันคมกริบที่ซ่อนอยู่ในฝัก

"ได้ เรามาประลองดาบกันอีกครั้ง ข้าจะไม่ใช้อำนาจฤทธิ์ใดๆ ทั้งสิ้น...และใช้ตามข้อตกลงเดิมแต่แรก ระหว่างเราจะไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบกันเด็ดขาด" จบคำพูด จ้าวโยนดาบในมือมาที่ปลายเท้ามรรคา

ร่างของเขายืนเด่นสง่า สีหน้าไม่มีแววยินดี หรือตระหนก กระทั่งไม่คิดหยิบดาบเล่มนั้นขึ้นมาด้วยซ้ำ...แต่ทว่า เทวนารีที่ยืนอยู่ด้านหลังกลับลอบยิ้มอย่างปีติ เข้าใจการกระทำตั้งแต่ต้นของมรรคาทันที

ไม่ว่าจะเป็นการทอผ้าไหมหรือการทอผ้าไหม การปล่อยให้พวกหล่อนต่อสู้กับเจ้า การบอกยอมแพ้ การทำ
ประลองดาบ กระทั่งชักนำให้เจ้าระลึกถึงอดีตชาติ ก็เพื่อต้องการได้ยินคำพูดประโยคนี้จากปากจอม
ปีศาจนั่นเอง

มรรคากระตุกค้อนดีศรีและความหยิ่งผยองของเจ้าในอดีตขึ้นมา เพื่อให้เจ้ายอมสู้กับเขาอย่าง
ทัดเทียม

เจ้ายื่นมือ...ดาบอีกเล่มปรากฏ...มรรคาก็ยอมถอยลงเก็บดาบที่ปลายเท้า...คนกรัสมิหันไปมอง
พันเกลียวและกะพ้อ ให้ถอยห่างจากวงต่อสู้...บริเวณที่โล่งใต้ต้นไม้ใหญ่ มีเพียงมรรคาและเจ้ายื่น
ประจันหน้ากันอย่างสมศักดิ์ศรี

มรรคาไม่รู้จักเพลงดาบ แต่ทิวเขาเทพรู้จัก อีกทั้งยังเป็นนักดาบมือดี ช่วงเวลาที่ใช้สงบใจที่วัด...
ความทรงจำและความคุ้นเคยแต่หนหลัง ยิ่งก่อตัวหนาแน่น จนแทบทำให้ความเป็นมรรคาถูกลบทิ้ง

สำหรับเจ้า แม้จะรู้ดีว่าตนเองทั้งโอกาสได้ช่วยอย่างแนบแน่นแล้ว แต่มิได้นึกตำหนิตนเอง เขา
เพียงคิดว่า หากวันนั้นเขาสามารถเอาชนะเพลงดาบหัวหน้าโจรได้...นราก็ไม่ต้องถูกข่มขืน...นางจะไม่
เสียใจจนบังคับให้เขาฆ่านาง เขาก็ไม่จำเป็นต้องเฝ้าลางตระกูลให้เป็นบาป และไม่แน เขาก็อาจไม่ต้อง
เป็นปีศาจเช่นนี้

ใช่...ถ้าเขาชนะ...

เจ้าขับไล่ดาบลงเบื้องหน้า อาภรณ์สีแดงปลิวสะบัดคล้ายธงรบ ใบหน้าเรียบเย็น ลึกดั่งน้ำ...
มรรคาหวาดผวาทันที หันปลายเท้าค่อยๆ ขยับตัว...

คมดาบเกิดประกายวาวยามกระทบกัน ร่างทั้งสองเคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไว เสียงสะบัดดาบ
ดังเพียวฟ้าวรวดเร็วจนมองตามแทบไม่ทัน

มรรคาคุมสติมั่น แม้เขาจะจำเพลงดาบที่ทิวเขาเทพเคยใช้อย่างคล่องแคล่วได้ แต่ตัวเขาเองก็
ไม่ได้ฝึกฝนเป็นประจำ บางท่าออกจะเขื่องช้าอยู่บ้าง เจ้าจึงได้โอกาสรุกไล่จนแทบเสียสมาธิ ถึงกระนั้น
เมื่อยังประดาบนานเข้า ความคุ้นเคยและชินมือก็บังเกิด แต่เจ้าก็รู้กลไ้ว ชนิตไม่คำนึงถึงความพ่ายแพ้...

ท้องฟ้าหมุกหมัวดั่งเดิม สายฟ้าแลบราวูพระเพลิงกำลังโลดแล่นกลางทะเลสีเทา ลมหมุนอุ้
แมกไม้สั่นกราว สายตาทุกคู่กำลังจับจ้องกับเงาร่างสีแดงของเจ้าและสีขาวของมรรคา

เศษใบไม้กรูกรียวเข้ามาในวงต่อสู้ ดูราวฝนสีน้ำตาลแห้ง เคลื่อนกระจายเต็มฟ้า...เจ้าหยุดดาบ
สังเกตทิศทางฝีมือของคู่ต่อสู้ มีหลายครั้งที่นึกอยากใช้อิทธิฤทธิ์ตัดสินการต่อสู้ให้เด็ดขาด แต่ส่วนลึกใน
ใจกระตุกให้นึกถึงวันที่พ่ายแพ้ในมือหัวหน้าโจร ทำให้เขาเกิดความต้องการเอาชนะอย่างหนักหน่วง...
ชนะด้วยฝีมือล้วนๆ ของตัว

ลมหยุด ฝนใบไม้ร่วงลงมาช้าๆ มรรคาหรีดตามองก่อนจะสะบัดดาบอย่างรวดเร็ว ใบไม้ถูกผ่าเป็น
สองซีก ปรายดาบพุ่งสู่เจ้า...เสียงปะทะตอบโต้ดังสะท้อนหูล การฟาดฟันเกิดขึ้นรุนแรง ใบไม้แห้ง
กระจัดกระจายกลายเป็นผงคลี ละเอียดยุย

ในสตรีทั้งสาม มีแต่คนกรัสมิที่มีใบหน้าละมุน ไม่เคร่งเครียด ส่วนพันเกลียวใบหน้ายิ่งนานยิ่ง
เหมือนหน้ากาก นัยน์ตาโด่ง ชอนความห่วงใยเร้นลึก...กะพ้อเป็นผู้ที่มีสีหน้าแย่มากที่สุด แวดาและ

อาภัพปิริยาของหล่อนแทบจะบอกสถานการณ์ต่อสู้อย่างได้ทุกระยะ หากมรรคามีเปรียบหล่อนจะยิ้ม นัยน์ตาแจ่มจรัส ยามที่จ้าวรุกไล่หักโหม หล่อนมีท่าเหมือนจะกระโจนเข้าไปต่อสู้เอง

การต่อสู้ยิ่งเนิ่นนาน ฝ่ายที่หนักแรงคือมรรคา...ในดินแดนอาคมนี้ที่เข้ามาได้มีแต่กายทิพย์...ยกเว้นมรรคาที่สามารถมาด้วยกายหยาบ เมื่อเข้ามาแล้ว ความรู้สึกสัมผัสระหว่างกายมนุษย์กับกายทิพย์จะมีความแตกต่างกัน...สิ่งนี้ทำให้จ้าวได้เปรียบ

กายทิพย์ถูกกำหนดด้วยใจ トラบใดใจไม่อ่อนล้า จะต่อสู้สักสิบ ยี่สิบวันก็ได้ แต่กายหยาบของมนุษย์นั้นผิดกัน มันประกอบด้วยธาตุต่างๆ...การต่อสู้ยาวนาน เขายังหมดแรงลงไปเรื่อยๆ...และนั่น...लगแพจะเริ่มปรากฏ

ชายหนุ่มลอบสอดลมหายใจลึกๆ เขารู้เหตุผลข้อนี้ดี จึงต้องเร่งยุติการต่อสู้โดยเร็วที่สุด...

จ้าวฟาดฟันดาบด้วยความคล่องแคล่ว เขามือ รู้ว่าท่วงท่าของมรรคาแข็งแกร่ง แต่ยังหาช่องโหว่ไม่ได้...ในขณะที่กำลังชิงรุกไล่อยู่นั้น พลันเห็นกิริยาของคู่ต่อสู้เปลี่ยนไป...จังหวะ ลีลา ความรวดเร็วดูราวกับเป็นเพลงดาบของเทพยดา แนบแน่น รัดกุม ไร้ช่องโหว่ และที่สำคัญ ดันจนไม่อาจต้านรับได้ เมื่อพบท่วงท่าที่ดุเด็ด พิสดารเช่นนี้ จ้าวถึงกับหวาดหวั่นชั่ววูบ และเป็นวูบเดียวที่เปิดช่องโหว่ออกมา...

มรรคามองเห็น จึงแทงดาบตามเข้าใส่...ชัยชนะอยู่แค่เอื้อม แต่มรรคาเลื้อยเห็นแววตาของจ้าว...แม้แค่กะพริบผ่านคล้ายประกายดาว แต่ก็ทำให้เขาเวทนา...มันเป็นแววดท้อ รันทด

จ้าวรู้ตัวว่าต้องแพ้อีกครั้ง...แพ้เหมือนครั้งที่พ่ายแพ้หัวหน้าโจร...ความพ่ายแพ้ที่ทำให้ทั้งชีวิตเปลี่ยนแปรไป

มรรคานึกสะท้อนใจ เขาชักนำให้จ้าวนึกถึงอดีตชาติ เพื่อกระตุ้นศักดิ์ศรี แต่ขณะเดียวกัน ก็ได้สะกิดบาดแผลที่ฝังใจจ้าวอย่างที่สุดด้วย

ถ้าจ้าวพ่ายแพ้อีกครั้ง...อะไรจะเกิดขึ้น

มรรคาไม่มีเวลาคิดไกลถึงขั้นนั้น สำหรับเขา...มีชัยกับพ่ายแพ้...มันแตกต่างกันอย่างไร...การที่เขาชนะแล้วได้บงการจ้าว หรือพ่ายแพ้แล้วต้องเป็นทาสของจ้าว...มันสำคัญนักหรือ...

อะไรคือพ่ายแพ้...อะไรคือได้ชัย...ก่อนดาบจะฟันถึงเป้าหมาย มรรคาชะงักมือ...ช่วงที่เขาหยุดท่วงท่า จ้าวได้โต้กลับอย่างไม่คำนึงถึงความพ่ายแพ้...จ้าวไม่ยอมแพ้ในเชิงดาบเป็นครั้งที่สอง...

เลือดพุ่งเป็นสาย คล้ายธนูหลุดจากแหล่ง ร่างของมรรคาชวนเซลง หญิงสาวทั้งสามตะลึงงัน ไม่เชื่อสายตา

...ผู้ประหลาดใจยิ่งกว่าใครคือเจ้า...

ร่างสูงสง่ายืนจ้องด้วยความงุนงง...แววตาประหลาดใจและยินดี...เขาชนะหรือ...ชัยชนะนี้เหมือนการโยนเงาอดีตให้หลุดออกจากใจ...ความเจ็บปวดในใจตนเองละลายหายไปกับดาบนี้ของเขา...

จ้าวมีโอกาสขึ้นชมในชัยชนะไม่นานนัก...เหตุการณ์พลิกผันก็เกิดขึ้น...

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)